HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2011 Cena $ 2.50 AUGUST 2011

Kostel svatého Vavřince v Jilemnici

Svatému Vavřinci, jáhnu a mučedníkovi, je v naší staré vlasti, tak jako v celém světě, zasvěceno mnoho chrámů, kostelů a kaplí. Církev slaví jeho svátek 10.srpna. Dnes se vydáme na pouť ke sv. Vavřinci do Jilemnice, kde se letos slaví 275 let zdejšího kostela.

Jilemnice je krásné město a letovisko v podhůří západní části Krkonoš. Byla založena ve 13. století, první zmínka pochází z roku 1356. Bylo to v souvislosti s odváděním papežských desátků a patřila ke zboží štěpanického hradu. Roku 1492 byla rozdělena na horní a dolní část - aby pak byla opět sloučena roku 1701, když panství Jilemnice, Horní Branná a Štěpanice získal hrabě Bonaventura z Harrachů. Město často postihovaly požáry, které zničily všechny dřevěné roubené stavby, tak město časem změnilo svůj celkový ráz. Historické památky města najdete především na náměstí a jeho blízkém okolí. Uprostřed stojí empírová kašna s barokním sousoším z dílny sochaře Brauna. Celému náměstí vévodí raně klasicistní radnice, jejíž věž má empírovou arkádu a v jejímž průčelí je 7 arkád křížově sklenutého podloubí. V severní části města se nachází renesanční zámek s anglickým parkem, v kterém jsou chráněné stromy a přírodní divadlo. Zámek samotný je pojat jako Krkonošské muzeum. Když se řekne Jilemnice - každý by si měl vzpomenout na to, že sem někdy kolem roku 1890 přivezli Harrachové pro své dělníky z Norska první lyže, což časem znamenalo, že se město stalo kolébkou lyžování a jedním ze zakladatelů Svazu lyžařů v Království českém.

Kousek pod zámkem stojí kostel sv. Vavřince. Ten je v Jilemnici poprvé připomínán již ve 14. století. Dnešní barokní stavba vznikla podle projektu pražského stavitele J. J. Aichbauera, příslušníka slavné pražské rodiny Dienzenhoferů, v letech 1729 - 1736 a financoval ji hrabě Tomáš Louis Raimund Harrach. Původní vnější podobu kostela zčásti změnily tři velké požáry. Zatímco zděné části stavby nedoznaly podstatnějších změn, střechy byly opakovaně zničeny a jejich současná podoba je výsledkem úsporných snah po dvou požárech v první polovině 19. století. Likvidace valbových střech a zejména mohutné báně na velké věži natolik zkreslily vnější účin stavby, že na počátku 20. století byla považována za nedostavěnou a architekt Vejrych připravil v roce 1913 plány na její „dokončení". Interiér kostela požáry zasažen příliš nebyl, a tak jej můžeme dodnes vnímat ve velmi ušlechtilé čistě barokní podobě.

Barokní interiér kostela sv. Vavřince v Jilemnici

Zvláštní zmínku si zaslouží líbezná gotická madona z poloviny 15. století, tato soška je dnes nejstarší památkou města. Další starobylou památkou je i prostá, ale tvarově ušlechtilá cínová křtitelnice s českým nápisem „Kdo uvěří a pokřtí se, ten spasen bude. Udělaná léta Páně 1545". Znamenitou úrovní vynikají také kazatelna a Kalvárie ze čtyřicátých let 18. století, díla z okruhu J. F. Pacáka, a boční oltáře sv. Jana Nepomuckého a sv. Dominika, díla neznámých mistrů rovněž z 18. století. Obraz „Umučení sv. Vavřince" na hlavním oltáři pochází z roku 1784 ze štětce Dominika Kindermanna, malíře ve službách hrabat Harrachů, žáka F. X. Palka a vděčného obdivovatele italských mistrů. Chrámovému kůru vévodí monumentální varhany. Z původního nástroje Karla Welzela z roku 1788 se však zachovala jen varhanní skříň včetně 93 cínových prospektových píšťal a několika dalších rejstříků. Původní barokní nástroj byl v roce 1890 nahrazen novým s romantickou dispozicí. Protože kostel sv. Vavřince má vynikající akustiku, využívají se varhany kromě bohoslužeb několikrát ročně i ke koncertním účelům.

Nejstarším zvonem kostela je umíráček r. 1839 zavěšený na sanktusové věžič nad presbytářem. Na hlavní věži bývalo vždy několik zvonů, které však bohuž vzaly za své při opakovaných požárec Jilemnice a válečných rekvizicích. Od r ku 1975 jsou na věži opět tři velké zvony sv. Vavřinec, Panna Maria a sv. Václav. kostela stojí sochy sv. Václava, sv. Barb ry a sv. Jana Nepomuckého. K chrám patří také empírová fara.

V letošním roce byl ke svému 27 jubileu kostel nově vymalován a p letech se opět zaskvěl v plné krás Zdejší farnost žije bohatým duchovní životem. Lidé sem přicházejí nejen bohoslužby, ale na kůru se stále prov zuje o svátcích parádní hudba a tal pravidelné koncerty duchovní hudby j našly početnou obec posluchačů. Chrá je živým duchovním centrem pro míst věřící, ale i pro ty, kteří sem přicháze jen náhodně, jako turisté, kteří zavít do oblasti Krkonoš. Kostel svatého Va řince v Jilemnici je pro všechny n vštěvníky místem ticha prosycený modlitbami, radostmi i bolestmi celý generací starých jilemnických plátení a také místem, kde se může s Bohe setkávat i současný člověk.

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Vavřince v Jilemnici

Svatý Vavřinec, jáhen a mučedník

Naše duše k Bohu touží s prosbou vroucí přikročit,
pro viny však nezaslouží na tvář Boží popatřit.
Tě, Vavřinče mučedníku, vzývá duše ubohá,
přístup k Kristu prostředníku, vypros milost u Boha.

Že´s na zemi rozšiřoval Boží slávu, Boží čest,
Bůh Tě za to korunoval věncem věčně skvoucích hvězd,
a že´s hájil pravou víru, bránil Církve poklady,
Bůh tě vedl z boje víru míru svého ve stany.

Vavřinče, tys stále horlil konat Páně příkazů,
co jsi kázal, to´s vysvětlil v skutcích svých jak v obrazu.
Srdce tvé hořelo vřelou k Pánu Bohu milostí
a z té lásky s duší celou zhrdal´s světa marností.

Plamen ohně, muži Boží, nemohl tě donutit,
abys zradil Církve zboží, jež chtěl vladař uloupit.
Víru v Božství Krista Pána na roštu jsi nezapřel,
ničím nebyla zviklána, až tvůj duch na Boha zřel.

Když jsi na posvátném místě při mši službu konával,
vždy jsi spolu srdce čisté Bohu v oběť podával.
I my Bohu věnujeme srdcí našich žádosti
a odstranit slibujeme všechny hříchu podlosti.

Vezmi v srdce harfu zlatou, vkroč andělů do sboru,
s nimi zpívej píseň svatou Pánu světa oboru.
Sláva Bohu Stvořiteli, moc a sláva na věky!
Sláva světa Spasiteli, Duchu sláva na věky!

Požehnání Beránkovi, požehnání, sláva, čest,
jenž se snížil k člověkovi, hříchů trest zaň volil nést.
Díky Kristu s Otcem v záři trůnu věčné jasnosti,
jenž za pokrm na oltáři nám se dává v Svátosti.

Vavřinče, svých povinností plniteli horlivý,
svaté Církve ve věrnosti služebníku bedlivý.
Buď nám štítem, buď nám radou, mocnou vypros přímluvu,
bychom těla, světa vnadou neklesli v síť ďáblovu.

U Beránka slitovníka za nás, jáhne, oroduj:
„Beránku, jenž za hříšníka obětoval´s život svůj,
ustrň se nad bratry svými, přijmi všechny na milost,
smiluj se nad syny svými, uveď je ve svou milost."

Přijal Kristus milostivý, přijal všechny na milost,
tělem Pán náš dobrotivý v srdce vchází vzácný host.
Vítej, vítej, vzácný hosti, a v nás stále přebývej,
a ty, duše, s blažeností Boha svého požívej.

Požehnání Otce vypros, ať dá sílu ku práci,
požehnání Syna vypros, ať hřích od nás odvrací.
Požehnání Ducha vypros, ať dá v dobrém horlivost.
To nám, Patrone náš, vypros, ať vejdeme v blaženost.

Píseň ke cti sv. Vavřince, jak se zpívala ve středních Čechách na nápěv „Bože před Tvou velebností."
Podle webových stránek Římskokatolické farnosti Přerov

Modlitba ke svatému Vavřinci:

Svatý Vavřinče,
chraň nás před ohněm, co statky boří,
jen v našich srdcích láska ať hoří.
K Bohu i k bližnímu ať mile se máme
a správnou cestou vždycky se dáme.
Pomáhej k ochotě ke všemu dobrému,
ať dojdem do nebe k životu věčnému.
Tam s tebou společně pak vzdáme chválu
Svatému Bohu, našemu Pánu. Amen.

Svatý Vavřinec

Podle tradice pocházel ze Španělska. Jako mladík přišel do Říma, kde se stal arcijáhnem papeže Sixta II. Pro církev to byla těžká doba, neboť císař Valerián krutě pronásledoval křesťany. Dal zatknout a popravit i papeže Sixta II. Ten však ještě před svou smrtí stihl Vavřince požádat, aby rozdělil majetek církve mezi chudé. Jeho prosba se stala Vavřinci osudnou. Císař totiž vznesl na onen majetek nárok a přikázal ho arcijáhnovi vydat. Vavřinec si na to vyžádal lhůtu tří dnů, ale během nich rozdal všechny církevní statky chudákům a třetího dne stál před císařem se slovy, že oni jsou pokladem církve. Tím samozřejmě císaře Valeriána rozlítil a vysloužil si kruté mučení, kdy ho vojáci bili holemi a přivázali na žhavé pláty. Podle legendy však Vavřinec ani nehlesl. Naopak děkoval Bohu za to, že může zemřít jako mučedník. To císaře natolik rozzuřilo, že vyřkl konečný trest: upéct Vavřince na rožni. Legendární jsou poslední Vavřincova slova: „Nuže, pečeně je hotova, obrať ji a jez." Stalo se tak v Římě 10. srpna roku 285.

Na místě kde byl umučen, dal později císař Konstantin Veliký postavit baziliku. Ta byla ve 13. století přestavěna a dnes tvoří jednu z pěti patriarchálních římských bazilik. Jen v městě Římě bylo svatému Vavřinci zasvěceno 34 kostelů. Svatý Vavřinec je pro způsob svého umučení ochráncem proti ohni. Je patronem hasičů, knihovníků, kuchařů, hostinských, pradlen, žehlířek, cukrářů, sklenářů, pivovarníků a protože zemřel mladý i žáků a studentů.

LITURGICKÁ ČTENÍ

20.neděle v mezidobí - 14.srpna 2011

1. ČTENÍ - Iz 56, 1.6-7
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin: „Šetřte práva a jednejte podle spravedlnosti, neboť se již blíží má spása, již se ukáže má spravedlnost. Cizince, kteří lnou k Hospodinu tím, že mu slouží a milují jeho jméno, že jsou jeho služebníky, a všechny, kteří zachovávají sobotu bez znesvěcení a lpí na mé smlouvě, ty přivedu na svou svatou horu a dám jim radost ve svém domě modlitby. Jejich celopaly a žertvy mi budou potěšením na oltáři; neboť můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy."

2. ČTENÍ - Řím 11, 13-15. 29-32
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Vám, bývalým pohanům, říkám: Já jako apoštol pohanů vykonávám svou službu s velikou pečlivostí. Chtěl bych tím vzbudit žárlivost u svých krajanů a aspoň některé z nich zachránit. To, že byli vyloučeni, přineslo světu smíření s Bohem. Co teprve bude znamenat, až budou znova přijati? To bude úplné vzkříšení z mrtvých! Když totiž Bůh někomu něco daruje nebo když někoho povolá, je to neodvolatelné. Vy jste se kdysi chovali k Bohu odmítavě, ale nyní se vám dostalo milosrdenství, protože oni odmítli přijmout víru. Stejně tak se oni chovají nyní odmítavě, protože vám se dostává milosrdenství, aby se ho potom dostalo také jim. Bůh totiž dopustil, že všichni upadli do neposlušnosti, aby všem prokázal milosrdenství.

EVANGELIUM - Mt 15, 21-28
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš odešel z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá." Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí." Odpověděl: „Jsem poslán jen k ztraceným ovcím domu izraelského." Ona mezitím přišla, klaněla se mu a prosila: „Pane, pomoz mi!" On jí však odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům." Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psíci se živí kousky, které padají se stolu jejich pánů." Nato jí řekl Ježíš: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Staň se, jak si přeješ." A od té chvíle byla její dcera zdravá.

21.neděle v mezidobí - 21.srpna 2011

1. ČTENÍ - Iz 22, 19-23
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin Šebnovi, správci královského paláce: „Vyženu tě z tvého místa, z tvého úřadu tě svrhnu. Pak povolám svého služebníka Eljakima, syna Chilkijáhova, obléknu mu tvou řízu, přepášu ho tvým pásem; tvou moc mu předám do ruky. Bude otcem obyvatelstvu Jeruzaléma a Judovu domu. Na jeho rameno položím klíč od Davidova domu; když otevře, nikdo nezavře, když zavře, nikdo neotevře. Zarazím ho jako hřeb na pevné místo, pro svůj rod zaslouží čestné křeslo."

2. ČTENÍ - Řím 11, 33-36
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproni
knutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jec
nání! Neboť 'kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Da
mu někdo dříve něco, aby se mu to muselo oplácet?' Vždyť od ně
ho, skrze něho a pro něho je všecko.Jemu buď sláva navěky!Amen

EVANGELIUM - Mt 16, 13-20
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svýc
učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?" Odpověděl
„Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo z
jednoho z proroků." Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?" Š
mon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!" Ježíš m
na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti t
nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty j
Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnos
ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co sváže
na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozv
záno na nebi." Potom důtklivě přikázal učedníkům, aby nikom
neříkali, že je Mesiáš.

22.neděle v mezidobí - 28.srpna 2011

1. ČTENÍ - Jer 20, 7-9
Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Svedl jsi mě, Hospodine, a dal jsem se svést; byl jsi silnější n
já a přemohls mě! Celý den jsem na posměch, všichni se r
vysmívají. Kdykoli mluvím, musím křičet, ohlašovat násilí a zp
stošení; Hospodinovo slovo se mi stalo pohanou a posměchem p
celý den. Řekl jsem si: „Nebudu se již o něho starat, nebudu j
mluvit jeho jménem." Tu se Hospodinovo slovo stalo v mém nit
hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho sné
ale nebylo to možné.

2. ČTENÍ - Řím 12, 1-2
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sel
v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchov
bohoslužba. A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se
obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Bo
co je dobré, bohulibé a dokonalé.

EVANGELIUM - Mt 16, 21-27
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít
Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákon
že bude zabit a třetího dne, že bude vzkříšen. Petr si ho vz
stranou a začal mu to rozmlouvat: „Bůh uchovej, Pane! To se
nikdy nestane!" On se však obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z o
satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, a
lidské!" Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnc
zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by ch
svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztra
nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, a
ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? S
člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odpl
každému podle jeho jednání."

23.neděle v mezidobí - 4.září 2011

1. ČTENÍ - Ez 33, 7-9
Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin: „Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům! Když uslyšíš slovo z mých úst, napomeň je mým jménem. Když řeknu bezbožnému: Zemřeš! a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svoji nepravost, ty však sám sebe zachráníš."

2. ČTENÍ - Řím 13,8-10
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům

Bratři! Nebuďte nikomu nic dlužni - jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý, a je-li ještě nějaké jiné přikázání, všecka jsou shrnuta v tomto: Miluj svého bližního jako sám sebe. Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.

EVANGELIUM - Mt 18,15-20
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby každá výpověď byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neposlechne ani církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co rozvážete na zemi, bude rozvázáno na nebi. Dále vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich."

24.neděle v mezidobí - 11.září 2011

1. ČTENÍ - Sir 27, 33 - 28, 9
Čtení z knihy Sirachovcovy.

Pomsta a hněv, i to jsou ohavnosti, jen hříšný člověk je chová v srdci. Kdo se mstí, zakusí pomstu Pána, on jeho hříchy uchová v paměti. Odpusť křivdu svému bližnímu, a pak i tvé hříchy budou odpuštěny, když budeš prosit. Člověk uchovává hněv proti druhému, ale od Pána hledá uzdravení? S člověkem sobě rovným nemá slitování, ale za své hříchy prosí? Živí pomstu, ač je sám jen člověk; kdo se smiluje nad jeho hříchy? Vzpomeň na konec a přestaň nenávidět, vzpomeň na hnilobu a smrt a dbej přikázání! Vzpomeň na přikázání a přestaň nevražit na bližního, vzpomeň na smlouvu s Nejvyšším a odpusť vinu!

2. ČTENÍ - Řím 14, 7-9
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána. Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu. Vždyť právě proto Kristus umřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými.

EVANGELIUM - Mt 18,21-35
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?" Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého mě deset tisíc hřiven. Protože dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal ho prodat i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. T mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: Měj se mno strpení, a všechno ti zaplatím. A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služební vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu by dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: Zaplať, co jsi dlužen Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: Měj se mno strpení, a zaplatím ti to. On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít d vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděl co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svém pánovi. Tu si ho pán zavolal a řekl mu: Služebníku ničemný! Cel dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i t smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou? A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil cel dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každ svému bratru ze srdce neodpustíte."

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na pouť

k Panně Marii

v neděli 21.srpna 2011

v areálu Benediktinské univerzity
a opatství sv. Prokopa.

Ve 2.00 hodiny odpoledne

bude na klášterním hřbitově slavnostní
mše svatá ke cti Panny Marie,
po mši svaté se pomodlíme za zemřelé
kněze a řeholníky českého původu
a pak bude následovat
průvod k soše Panny Marie,
kde bude závěrečná pobožnost.

Touto poutí navazujeme na starou tradici
národních poutí k Panně Marii v Exilu do Lisle.

Přijďte v hojném počtu a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Mons.Dušan Hladík

Tel. (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 – 1050

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.července 2011

Politické události

Polsko a Česko zakládají „frontu zdravého rozumu"

Energetika, ekonomika, doprava a armáda - to byla hlavní témata schůzky českého a polského premiéra v Praze. Donald Tusk, jehož země od 1.července stojí v čele Evropské unie, přijel v pátek 15.července vyjednat se svým protějškem další společný postup v rámci společenství. Premiér Petr Nečas ho ujistil o plné podpoře, a to ve všech klíčových bodech, jež si předsedající země vytyčila jako své priority. Řeč byla především o energetické bezpečnosti, která podle obou premiérů nesmí záviset pouze na obnovitelných zdrojích. „Vidíme tu veliký prostor pro vzájemnou spolupráci v oblasti energetiky, rozvíjí se zde i potenciál spolupráce v oblasti jaderné energetiky," řekl Nečas na tiskové konferenci. Reagoval na domluvu o tom, že obě země půjdou proti převládající skepsi v Unii ohledně využívání jaderné energie. „ČR a Polsko by měly společně dávat najevo přesvědčení, že se nelze zároveň snažit eliminovat jadernou energetiku, energetiku založenou na uhlí a zakazovat těžbu plynu z břidlic. Nazval bych to frontou zdravého rozumu," shrnul stanovisko své země Tusk. Do roku 2020 plánuje Polsko, že uvede do provozu první jadernou elektrárnu, a to navzdory tomu, že většina Evropy od jádra dává ruce pryč. Společné stanovisko i postup by oběma zemím měl pomoci další kroky v energetice prosadit. A nejen o energetické bezpečnosti spolu premiéři hovořili. Nečas dále připomněl, že právě Polsko je třetím nejvýznamnějším obchodním partnerem České republiky. Obě země spolu také budou čile spolupracovat v obraně a dopravě. Nečas hovořil zároveň jako hlava visegrádské čtyřky (Česko, Slovensko, Polsko, Maďarsko), jíž Česká republika právě předsedá. „Vytváříme společnou visegrádskou battlegroup v rámci Evropské unie. Existuje zde samozřejmě i možnost spolupráce obranného průmyslu obou zemí a spolupráce při výcviku," představil další plány český premiér. Připomněl a zdůraznil při tom plánované propojení dálničních sítí v dubnu 2012. Pro Polsko je tento krok důležitý především kvůli mistrovství Evropy ve fotbale, kdy se jako pořadatelská země zavázalo, že rozšíří svou dálniční síť. Z české strany už zbývá jen dostavět úsek z Bohumína k polským hranicím. V souvislosti s přípravou bojového uskupení visegrádské čtyřky na rok 2014 se sešli i ministři obrany obou zemí. Polský šéf armádního rezortu Bogdan Klich jednal s Alexandrem Vondrou o české pomoci s modernizací bojových vrtulníků Mi-17. Z podniku LOM v Malešicích, kde by se polský letecký park obnovoval, by pak vrtulníky odletěly sloužit na mise do Afghánistánu.

Vláda schválila obrysy rozpočtu

Státní rozpočet na příští rok počítá s deficitem 105 miliard, přičemž DPH bude ve dvou sazbách 14 a 20 %. Po ostrých koaličních jednáních se vláda na základních parametrech usnesla 20.července. Čtyřprocentní nárůst spodní sazby daně se projeví na vyšších výdajích každé domácnosti. Po sjednocení obou sazeb v roce 2013 na kompromisních 17,5 % by Češi měli naopak něco ušetřit. Kolik, zatím není jasné. Podle premiéra Petra Nečase (ODS) bude stát disponovat s 985 miliardami, zatímco výdaje se vyšplhají na hranici 1 090 bilionu korun. Podle předběžných propočtů ministerstva financí by se měly změny DPH týkat především důchodců a nízkopříjmových domácností s dětmi. Vláda však počítá s kompenzací v podobě valorizace důchodů nebo sociálních dávek. Celá dohoda s sebou však nese hořkou pachuť, protože nejmenší koaliční strana Věci veřejné pro tento návrh nehlasovala. A ani při ukrajování rozpočtového koláče se VV neměly důvod usmívat - požadovaného zvýšení částky pro ministerstvo dopravy na úkor rezortu obrany se nedočkaly. Vítu Bártovi, novému předsedovi poslaneckého klubu VV a jednomu z vyjednávačů na koaliční K9 se nelíbí, že ODS a TOP 09 přehlasovaly svého partnera. Rezort dopravy, který měl ještě donedávna Bárta na starosti, se tak dočká jen necelých 25 miliard. To je sice menší suma, než jakou VV požadovaly, i tak si tato rozpočtová kapitola o 3 miliardy polepší. Ministerstvo dopravy přesto čekají problémy s výstavbou a opravou dopravní infrastruktury. Podle šéfa rezortu Pavla Dobeše (VV) schválený rozpočet na dopravu omezí i čerpání dotací z Evropské unie. Ačkoli rekonstrukce rozpadající se dálnice D1 je stále prioritou, na další projekty prý příliš peněz nezbude, varoval Dobeš. I přesto, že jejich další rezort – školství dostane o 400 miliónů více a bude disponovat 121,4 mld., nechtějí VV dát své souhlasné stanovisko. Jak budou hlasovat ve Sněmovně o finální podobě rozpočtu, se rozhodnou až po případných dalších jednáních. Předseda vlády Nečas v reakci na kritiku VV uvedl, že se jedná pouze o přípravný materiál k rozpočtu: „Čili ano, dovedu si představit, že někdo není spokojen se svou kapitolou, tak to vyjádřil i tímto hlasováním." Ale ani ministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09) neodešel z jednání jako vítěz. Jeho varianta s vyšší, 19procentní a sjednocenou DPH nakonec neprošla. Věci veřejné ji označily za nepřijatelnou a smetly ji ze stolu. Ambiciózní Kalouskův návrh počítal s rychlejším snižováním schodku (měl činit jen 95 mld., letošní rozpočet byl schválen se schodkem 135 mld.), avšak podmínkou bylo, aby ke sjednocení DPH došlo už v příštím roce. Na zvláštním jednání K9, kvůli kterému koalice dokonce přerušila schůzi vlády, se ukázalo, že VV by byly ochotny pro 19procentní daň hlasovat výměnou za progresivní zdanění lidí s vysokými příjmy. Tady však narazily na odpor ODS i TOP 09. Další kroky ohledně fiskální politiky státu se očekávají v následujících dnech a týdnech. Do 10.srpna musí být připraveny rozpočty jednotlivých ministerstev. Ty bude ministr financí Kalousek s šéfy příslušných rezortů projednávat do 30.srpna, kdy předloží vládě konečný návrh rozpočtu na příští rok ke

schválení. Od září se pak o rozpočtu bude hlasovat v Poslanecké sněmovně.

Národní muzeum v Praze projde rekonstrukcí

Historická budova Národního muzea, která je dominantou horní části Václavského náměstí, zavřela 7.července brány veřejnosti. Čeká ji rozsáhlá rekonstrukce. „Budova sloužila nepřetržitě 120 let. V průběhu dvacátého století utrpěla několik závažných zásahů. Jedná se o největší opravy v jejích dějinách," řekla pro zpravodajský server Carolina náměstkyně generálního ředitele Národního muzea Dagmar Fialová a dodala, že s rekonstrukcí souvisí také ambice NM zařadit se v budoucnu mezi světové muzejní špičky. Třináct a půl kilometrů knižního fondu a kolem sedmi milionů sbírkových předmětů, to je celkem sedmdesát procent sbírky Národního muzea, která se v souvislosti s rekonstrukcí musela přemístit. „Celá akce se plánovala zhruba s dvouletým předstihem. Exponáty byly převezeny do historických barokních kasárenských objektů v Terezíně a novostavby v Horních Počernicích, kde už natrvalo zůstanou," řekla Dagmar Fialová. Oříškem se stal pro restaurátory nejznámější výstavní předmět NM kostra velryby. „Chtěli jsme ji sejmout, ale vzhledem ke špatnému technickému stavu se sundávat nebude. Místo toho vytvoříme na velrybu speciální obal, stejně jako na preparáty slona a žirafy. Alespoň nám budovu během oprav ohlídají," podotkla s humorem náměstkyně generálního ředitele. Ucelený komplex pro příjemné strávení nedělního dne, takovou charakteristiku by mělo nové muzeum splňovat. „Propojením nové a historické budovy tunelem se vytvoří odpočinková místa s dětskými koutky, kavárnami či výstavami a vzhledem k zastřešení obou nádvoří vznikne další plocha pro expoziční činnost a vernisáže," vysvětlila plány Fialová. Novou budovou NM je sídlo někdejšího Federálního shromáždění. Pantheon v prvním patře bude i nadále připomínat významné muže a ženy české vědy, společenského života a umění. „Muzeum je národní kulturní památkou, proto jsme opravy konzultovali s památkáři a jsme v souladu s jejich názorem," řekla Dagmar Fialová. Rekonstrukci s rozpočtem 3,3 miliardy korun financuje stát, hlavním architektem opravy muzea je Zdeněk Žilka. Projekt slibuje bezbariérový přístup. Dokončení stavby se plánuje na červen roku 2015 a po dobu rekonstrukčních prací bude NM veřejnosti nabízet alternativní program. „Národní muzeum není jen jedna budova! je název právě probíhající kampaně, kterou chceme upozornit i na další objekty v Praze a okolí. V rámci akce je možno získat muzejní pas, který návštěvníkům přináší různé Benefity," řekla Dagmar Fialová a dodala, že v angažovanosti bude NM i nadále pokračovat: „V příštím roce chystáme výstavní projekt o životě v rakouské monarchii, na který navážou dílčí témata v dalších muzeích, a trendem větších výstav s doprovodným programem budeme udržovat pozornost návštěvníků až do samotného finále celé rekonstrukce.

Ze Slovenska

Patnáctý ročník festivalu Pohoda

Největší slovenský festival Pohoda, který se konal od 7. do 9.července, hostilo trenčínské letiště již popatnácté, poprvé v historii však byl již týden před začátkem vyprodaný. Podobně jako v minulých letech si návštěvníci užívali nejen pestrý výběr z domácích i zahraničních hudebních interpretů, ale mohli si také vychutnávat divadelní představení či se zúčastnit tanečních a výtvarných workshopů nebo diskuzí. Přestože obvykle na festival přijíždějí lidé až na druhý den, hned na čtvrtek nasadili organizátoři jednoduchý, ale velmi úderný a lákavý program – na kryté scéně diváky roztancoval divoký souboj dvou balkánských kapel, The Markovič Orkestar a Fanfare Ciocarlia. Rozdováděným návštěvníkům pak mohl „mág" elektronické hudby, Moby, připadat poněkud příliš klidný, opak byl ale pravdou – prostranství před hlavním pódiem bylo úplně zaplněné a po několika prvních skladbách se ukázalo, že Mobyho fanouškovská základna se nenechá zahanbit. Zahrál hlavně svoje staré známé hity, přestože nedávno vydal nové album. „Na mém novém albu je tichá, experimentální hudba, která se na festivale hraje těžko," vysvětlil. Že je na letním festivalu možné hrát i klasiku, se návštěvníci přesvědčili druhý den, kdy mezi prvními zahrála Janáčkova filharmonie Ostrava. Později diváky ohromil mladý zpěvák a multiinstrumentalista Trombone Shorty, na hlavní scéně si užívali Pulp, jinde obecenstvo lehce rozněžnila melancholická zpěvačka Imogen Heap a v podobném duchu se nesl také koncert dvojice Lamb, která měla vystoupit již v roce 2009, ale kvůli tragickým událostem to nebylo možné. Při pádu konstrukce stanu zahynul jeden člověk, druhý pak zemřel na následky zranění. Pořadatelé tehdy festival předčasně ukončili. Sobotní program přinesl vystoupení srílanské zpěvačky M.I.A., které by se s nadsázkou dalo popsat jako cirkusové představení. Frontmanka ke konci neváhala celé pódium zaplnit diváky, čímž ještě umocnila dojem jakýchsi bujarých oslav. Naprostým opakem pak bylo vystoupení Portishead, kteří několikatisícový dav donutili zastavit se a tiše poslouchat. Festival zakončila nedělní ekumenická bohoslužba spojená s tanečním vystoupením skupiny Elledanse. Letošní Pohoda se organizátorům opravdu vydařila a podle zájmu návštěvníků se zdá, že i příští rok bude podobně nabitý. Už první festivalový den se totiž prodalo všech 999 lístků ze speciální edice Pohoda 2012.

Ekonomika

V Česku je nejméně nezaměstnaných za poslední dva roky

Pokles míry nezaměstnanosti v České republice se v červnu zastavil na 8,1 %. Informaci 12.července zveřejnilo ministrstvo práce a sociálních věcí. Podle Eurostatu je míra nezaměstnanosti v Česku šestou nejnižší v zemích EU. V červenci se ale očekává zastavení poklesu nezaměstnanosti, resp. její mírný nárůst, způsobit ho mohou čerství absolventi vysokých škol a pracovníci s končícími pracovními poměry na dobu určitou. Pokles nezaměstnanosti v červnu následoval trend posledních měsíců. Nezaměstnanost klesá nepřetržitě již od února a je nejnižší od června roku 2009. K 30.červnu evidoval Úřad práce téměř 480 000 uchazečů o zaměstnání na 38 000 volných pracovních míst. Na jedné volné pracovní místo tak připadalo v průměru 12,5 uchazeče. Příznivý vývoj je podle Petra Dufka ze společnosti ČSOB dán sezónními pracemi v zeměděl-

ství a ve službách. Michal Kozub, analytik společnosti Home Credit, za klesajícími hodnotami nezaměstnanosti vidí zlepšující se ekonomickou situaci „Firmy a podniky jsou na koni, dostávají více zakázek, nabírají zaměstnance, produkce se lineárně zvyšuje." Trend snižování nezaměstnanosti však pravděpodobně nebude pokračovat v červenci. Důvodem k zastavení poklesu popřípadě mírnému nárůstu jsou čerství absolventi vysokých škol a pracovníci s končícími smlouvami na dobu určitou, převážně z oblasti školství. Nárůst nezaměstnanosti by mohl být zmírněn pozitivním vývojem ekonomiky.

Kurzovní lístek
29.7. 2011 (střed)

EUR, 1 .....24.190
Kanada, 1 .....17.844
USA, 1 .....16.963

Kultura

Karlovy Vary
již po šestačtyřicáté
ožily filmem

Nejvýznačnější ze zahraničních hostů Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech se letos stala Judi Dench, českému publiku známá především jako M. z filmových sérií Agenta 007, Jamese Bonda. Milá a usměvavá herečka také přislíbila účast v krátkém vtipném klipu, který již tradičně uvádí každé karlovarské promítání. Letos v nich diváci mohli vidět například Dannyho De Vita, Jiřího Menzela, Věru Chytilovou, Johna Malkoviche či Judea Lawa, jehož zhýralecký snobský klip v režii Ivana Zachariáše si vždy vysloužil enormní potlesk.

Klip s Judem Lawem byl také tím, který festival 1.července slavnostně zahájil. Zahájení, stejně jako zakončení, se neslo ve znamení tance trojrozměrných mimozemšťanů a Judi Dench, která převzala Křišťálový glóbus za mimořádný umělecký přínos světovému filmu, pronesla několik vět česky, než uvedla zahajovací film Jana Eyrová režiséra Caryho Fukunagy. Tento snímek mohli později návštěvníci festivalu zhlédnout také zdarma v Letním kině, jehož areál byl pro letošní ročník zrekonstruován.

Porotu nejvíce zaujal izraelský snímek z prostředí krachující dílny, Restaurátor režiséra Josepha Madmonyho. Nejlepší mužský herecký výkon byl přiřknut Davidu Morseovi za film Spoluautor, v ženské kategorii se radovala dánská hvězda německého snímku Neviditelná Stine Fischer Christensenová, která se však zákončení osobně nezúčastnila. Nejlepším režisérem se stal Pacsal Rabaté za vždy vyprodaný film Prázdniny u moře. Zvláštní ocenění předsedy poroty Istvána Szabó si vysloužil Čech Martin Šulík za autentickou sondu Cigán, natočenou především s neherci.

V dokumentech se o ceny podělily Dobrý život v kategorii filmů nad půl hodiny a polská Deklarace nesmrtelnosti ve stopáži kratší. Laternativní Punk's Not Dead získal cenu poroty sekce Na východ od západu a divackou cenu si odnesl režisér Matej Mináč za dojemný snímek Nickyho rodina (o Nicholasi Wintonovi, zachránci několika set československých židovských dětí na prahu druhé světové války). V premiérovém vyhlášení cen Jameson Done in 60 Seconds si cenu pro nejlepší film v minutové stopáži vyzvedl Petr Brunner za zpracování Forresta Gumpa do animované verze s lego postavičkami.

I letos přinesl festival svým návštěvníkům onu důvěrně známou "varskou atmosféru". Jindy poklidné lázeňské město zaplavilo přes 120 tisíc diváků a 12 tisíc akreditovaných osob. O víkendu a státních svátcích bylo téměř nemožné projít okolo Thermalu bez zdržení v pomalu sunoucím se davu a oblíbená "party" místa jako Jameson stan, střídající tradici stanu cpt. Morgana, klub Aeroport či Peklo, každý večer praskaly ve švech. Před kinosály posedávaly fronty nešťastníků bez lístků, i hodiny čekajících na přístup ke svému vysněnému filmu, aniž by je odradilo ledové počasí, které provázelo začátek festivalu.

Shánění lístků či ubytování ve vyprodaných Varech nebyly jediným mimofilmovým programem. Dlouhé řady se tvořily i u červeného koberce při příjezdu zahraničních hvězd. Například John Torturro přijel i se svou hereckou chotí představit film Někde dnes večer, ve kterém ztvárnil jednu z hlavních rolí. Miláčkem davů se stal také David Morse. Ten se ve Varech objevil hned dvakrát - po informaci, že obdrží jednu z cen, se vrátil z Philadephie poděkovat českému publiku. Do Varů se poněkolikáté vrátil také John Malkovich, tentokrát ovšem v roli módního návrháře, když VIP publiku předvedl svou kolekci Technobohemian.

Kromě filmů a hvězd, kterých byly Vary plné, se dostalo i na doprovodný program ve formě mnoha koncertů. Od lokálních klubových stars formátu Sunshine, Republic of Two či Monkey Bussiness přes legendy jako Olympic až k alternativnímu Máriu Bihárimu, místy se až zdálo, že se filmový festival sloučil s hudebním. Největší peckou se stala performance balkánského Gorana Bregoviče, který se svým Svatebním a pohřebním orchestrem odehrál po předkapele Gipsy.cz nezapomenutelný koncert pro nadaci Taťány Ku chařové pod širým nebem v Letním kině. Bregovič převza také Cenu prezidenta festivalu a rozhýbal nacpané Letní kin i přes šílenou průtrž mračen.

Hosty v Hollaru
je přes třicet českých a
slovenských grafiků

Pražská galerie Hollar před stavuje od 27.července expozi ci Hosté 2011. Ve výstavní sín na Smetanově nábřeží prezen tuje svá díla přes 30 grafik žijících v Česku a na Sloven sku. Expozice je poutavou u kázkou různých grafických technik, mezi nimiž dominuj litografie, linoryt, mědirytina mezzotinta. Objevují se mo tivy přírody, biblických pří běhů i abstraktní kompozice Aluze na literární předlohy jsou patrné například z lito grafií Petra Minka Faust Markéta a Don Quijote. Příbě smutného rytíře se však obje vuje i v grafice dalšího z poz vaných autorů, Oldřicha Je lena. Tvarové abstrakci se vě nují Václav Benedikt či Jiřin Kazdová – Kouřilová. Host zve Hollar do galerie pravidel ně, s odstupem dvou až tří le Účastníci expozice jsou sou časně i zájemci o členství v Sdružení českých umělců gra fiků Hollar. Nové členy vybír odborná porota. Výstava po trvá do 14. srpna.

Laterna magika
vdechla život
pražským pověstem

Nová scéna okouzlila před stavením Legendy magick Prahy již při březnové premi éře. Zhlédnout tuto multimedi ální inscenaci mohou návštěv níci v divadle Laterna magik až do konce srpna. Staropraž ské pověsti vypráví režisér Ji Srnec pomocí světla, hudby projekce. „Představení přináš do tvorby divadla něco opra vdu zajímavého. Rozhodně ma

potenciál stát se dalším divácky úspěšným dílem, které se dokáže skrze ponurosti a podivnosti přerodit do světa krásy," vyzdvihuje Milan Kajínek z deníku Velká epocha. Laterna magika je součástí Národního divadla v Praze. Toto specifické médium ve svých inscenacích obvykle nepoužívá slov. Legendy magické Prahy jsou příkladem tohoto přístupu, který stojí na vizuální zajímavosti a překvapení.

Joe Klamar: Fotoreportáž trochu jinak

V červnu otevřená pražská fotogalerie Czech Photo Gallery zahájila svou činnost výstavou šéfreportéra Agence France Presse (AFP) pro střední Evropu Joe Klamara. Tento výjimečný fotoreportér, původem ze Slovenska, získal v uplynulých letech mnoho ocenění v soutěži Czech Press Photo. Klamarovým největším úspěchem je hlavní cena – titul Fotografie roku 2009 za snímek dvou prezidentů – Baracka Obamy a sochy T. G. Masaryka nad zamlženou Prahou. Expozice nabízí jeho další oceněné fotografie, pořízené při událostech v Česku i ve světě, jako např. návštěvu Baracka Obamy v Praze, snímky ze sportovních akcí či 60. výročí vzniku Izraele. I přes svou vytíženost se Joe Klamar vždy snaží standardní situace zachytit „trochu jinak", a tak se právem řadí mezi špičku v oboru fotoreportáže. Výstava Fotograf roku – Joe Klamar potrvá v nové fotogalerii na Malé Straně až do 30. září.

Zemřel houslový virtuos Josef Suk

Josef Suk, pravnuk Antonína Dvořáka a vnuk skladatele Josefa Suka podlehl 7.července rakovině. Bylo mu 81 let. „Ne o každém hudebníkovi lze zcela říci, že to byl velký umělec. A ne o každém umělci lze říci, že to byl skutečně český umělec. Obojí lze o Josefu Sukovi říci bez sebemenšího zaváhání," citoval deník Právo prezidenta Václava Klause.

Sport

Petra Kvitová je wimbledonskou šampionkou

Tenisová mekka v anglickém Wimbledonu, Pražský hrad, malé severomoravské město Fulnek či karlovarský filmový festival mají na první pohled pramálo společného. Na začátku července se však na všech těchto místech snad ve všech pádech skloňovalo jméno teprve 21leté české tenistky a čerstvé wimbledonské šampionky Petry Kvitové. Již samotný postup do loňského semifinále prestižního anglického turnaje se 125 letou tradicí dával tušit, že na tenisovém nebi právě vyšla nová hvězda. „Minulý rok jsem proti Sereně Williamsové neměla mnoho šancí vyhrát. Hrála velmi dobře. Já jsem ale byla mladá a nemyslela jsem si, že ji můžu porazit. Dnes jsem cítila, že můžu vyhrát," shrnula levou rukou hrající Kvitová hlavní rozdíl mezi oběma zápasy na pozápasové tiskové konferenci.

V letošním finále 2.července se jí postavila o tři roky starší a tři grandslamové tituly zkušenější Ruska Maria Šarapovová. Ta se zde v roce 2004 jako sedmnáctiletá stala vůbec nejmladší wimbledonskou vítězkou. Kvitová, které v publiku kromě rodičů fandily takové tenisové legendy jako Martina Navrátilová či Jan Kodeš, však opět ukázala, že k jejím velkým výhodám kromě tenisového umění patří především psychická odolnost. „Mám ráda velké zápasy, věřila jsem, že ve finále můžu hrát dobře a taky jsem hrála. Občas jsem nepodávala dobře, ale věděla jsem, že musím být psychicky v pohodě a být tou první, která hraje tvrdě, a získávat body a to se mi dařilo," dodala Kvitová před novináři po zápase, který skončil 6:3 a 6:4 v její prospěch.

V rámci oslav wimbledonského titulu ji pak čekalo přijetí hned u dvou prezidentů. Nejprve ji na Pražský hrad pozval Václav Klaus. „Bavili jsme se hlavně o tenisu, jak to sledoval a jaký úder jsem kdy zkazila, to si pamatuje," dodala s úsměvem Kvitová pro iDnes.cz. Jakožto novopečenou wimbledonskou šampionku Petru přivítal také prezident Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech Jiří Bartoška.

Kvitová hostovala i v pořadu České televize Hyde Park, kde odpovídala na dotazy diváků. „Myslím si, že už jsem toho docela dost zažila, i když tohle je něco nového a velkého, ale já si myslím, že jsem pořád stejná, jako jsem byla, a doufám, že ani ten humbuk kolem mě nijak nezmění," odtušila na otázku jednoho z diváků ohledně své momentální slávy. Jednoho z nejvřelejších přijetí se jí však dostalo v domovském Fulneku. Z rukou starostky města Jany Mocové na zcela zaplněném náměstí obdržela Kvitová čestné občanství města.

Triatlonovými mistry republiky se stali Filip Ospalý a Radka Vodičková

Svůj devátý český titul v olympijském triatlonu získal v areálu u Pávovského rybníka Filip Ospalý. Pro pětatřicetiletého závodníka to je už celkově dvanáctý triumf na národním šampionátu. Naopak Radka Vodičková se stala 5.července mistryní České republiky vůbec poprvé. Favoritkou ženského závodu totiž byla Vendula Frintová, nejen suverénka předešlých ročníků, ale čerstvě také vicemistryně Evropy na olympijské trati. Jenže Vodičková získala už v jedenapůlkilometrové plavecké části velký náskok, který neztratila ani na čtyřicetikilometrové cyklistické trati. V závěrečném běhu se Vendula Frintová zbavila svých konkurentek, ale první Vodičkovou už doběhnout nedokázala. „Věděla jsem, že proti Vendule nemám jinou šanci, než jí ujet na kole. Ale nečekala jsem, že už po plavání budu mít takový náskok," usmívala se Vodičková. Mužský závod byl o poznání dramatičtější. Po plavecké části si favorité hlídali čelní příčky, ale po polovině cyklistiky se pole roztrhalo, protože nestačilo tempu juniora Lukáše Kočaře. „V současné době je triatlon hlavně o běhu," říkal před závodem Filip Ospalý, který na deset běžeckých kilometrů vybíhal už z prvního místa, kam se v závěru cyklistiky propracoval. Jaké je postavení Filipa Ospalého v českém triatlonu, dokumentovaly i poslední metry závodu, které proběhl spolu se svými tříletými dvojčaty po boku. „A ještě jsem stačil ušetřit pár sil," glosoval Ospalý poté, co s dvojčaty na rukách vystoupal i na stupně vítězů. Na nich obsadil druhé místo Jan Čelůstka, třetí byl Martin Krňávek. Mezi ženami doběhla po druhé Vendule Frintové na třetím místě Eva Potůčková.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Oslava sv. Petra a Pavla a 60 let kněžství Benedikta XVI.

Svatý otec Benedikt XVI. 29.června 2011 na slavnost apoštolů sv. Petra a Pavla, která připadla přesně na den 60. výročí od jeho kněžského svěcení, předsedal v dopoledních hodinách liturgii ve Vatikánské bazilice. Společně se Svatým otcem koncelebrovalo mši svatou 41 arcibiskupů metropolitů, kterým podle posvátného obřadu předal papež v průběhu bohoslužby pália, symbol apoštolské hodnosti, která obléká pouze papež a arcibiskupové metropolité. Svatý otec je novým arcibiskupům předává vždy při slavnosti apoštolů Petra a Pavla v Římě. Pália jsou vyrobená z ovčí vlny a během roku jsou uložená ve speciální schránce pod konfesí sv. Petra. Papež pak ve své homilii reflektoval na 60 let kněžství, poděkoval Bohu za tento mimořádný dar a vzpo-menul i na den svého kněžského svěcení. Konkrétně na slova svého světícího arcibiskupa, kardinála Faulhabera, který nově vysvěceným kněžím citoval Ježíšova slova: „Už vás nenazývám služebníky, ale přáteli." (srv. Jn 15,15). Papež se k těmto slovům stále vrací, poněvadž v sobě obsahují celý program kněžského života. Každého kněze totiž s Kristem spojuje mimořádné přátelství. Jako obvykle u příležitosti slavnosti svatých apoštolů Petra a Pavla, patronů města Říma, se mše svaté účastnila také delegace Ekumenického patriarchátu z Konstantinopole. Po ukončení mše svaté se papež pomodlil modlitbu Anděl Páně z okna své pracovny Apoštolského paláce a pozdravil všechny věřící shromážděné na Svatopetrském náměstí.

Senát ozdobila socha svaté Anežky

Celý rok bude od středy 20.července zdobit prostory Senátu České republiky socha svaté Anežky. Sochu, kterou tento den požehnal pražský arcibiskup Dominik Duka, zapůjčili senátorům žáci Střední průmyslové školy kamenické a sochařské v Hořicích - z jejich dílny totiž socha pochází. "Rozhodli jsme se umístit sochu svaté Anežky do Senátu, abychom si připomněli, že náš stát stojí nejen na válečnících, ale také na světcích," připomněl na úvod slavnosti místopředseda senátu Petr Pithart. Podle senátorky Miluše Horské, která je hlavní iniciátorkou plánu na umístění sochy přemyslovské světice do Senátu, může být dodnes Anežka pro politiky dobrým příkladem. "Jsem krátkou dobu v politice a Anežka je pro mě příkladem člověka, který se dokázal vzdát dobrého postavení, aby se mohl více věnovat druhým. Takový příklad může povzbudit zejména tu dámskou část společnosti, která se tolik nedere po postech, aby viděla, že každý může svým dílem přispět k dobrému," uvedla senátorka. Socha světice je dílem žáka Střední průmyslové školy kamenické v Hořicích Ondřeje Čížka. On, stejně jako ostatní jeho spolužáci, obdržel před časem úkol popasovat se s výzvou, kterou pro ně vedení školy vymyslelo. "Znám se mnoho let s panem profesorem Pitʼhou, který mě navštívil a říkal mi, že Anežka Přemyslovna má letos výročí. Jestli by prý naše škola nemohla při této příležitosti udělat jednu sochu. Mou povinností je zadávat žákům témata, která mají hlavu a patu, a tak jsme se pustili do díla," vysvětlil okolnosti vzniku díla ředitel hořické školy Josef Moravec a dodal, že soch nakonec škola vytvořila 11. Postupně se umisťují v různých městech a institucích. "Takovou sochu nevytesáte, když nevíte o kom je. Musíte se proto o takové osobnosti něco dozvědět. Pro žáky je to tedy výchovné ze všech stran," uzavřel ředitel školy Josef Moravec. O politickém rozměru Anežčiny osobnosti hovořil i pražský arcibiskup Dominik Duka: "Většinou vidíme svatou Anežku v roli řeholnice, matky chudých a nemocných. Málo se ví, že tato žena byla tvůrkyní velkých církevních a můžeme říci i politických koncepcí. O státě měla představu jako o moci, která musí sloužit," uvedl pražský arcibiskup a dodal: "Zopakovala korunovaci svého bratra. Vložila mu na hlavu korunu a jeho syn musel pokleknout, uznat jeho majestát a slíbit poslušnost. Přemysl Otakar II. později pronesl tu památnou větu, že je pro něho více než jeho matka. Vliv této ženy byl zkrátka obrovský a kéž by i v senátu pomáhala. "

Zemřel banskobystrický biskup Rudolf Baláž

27.července 2011 zemřel náhle na následky embólie diecézní biskup Banské Bystrice Mons. Rudolf Baláž. Pohřební obřady zesnulého biskupa Mons. Rudolfa Baláže se konaly ve středu 3.srpna 2011. Začaly zádušní mší svatou ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Banské Bystrici. Hlavním celebrantem byl předseda Konference biskupů Slovenska Mons. Stanislav Zvolenský. Tělesné ostatky zesnulého pak byly uloženy v jeho rodné obci v Nevoľném. Biskup Baláž se narodil 20.listopadu1940. V letech 1958 až 1963 studoval na Římskokatolické Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Bratislavě. Kněžské svěcení přijal 29.června 1963. Od roku 1963 do roku 1970 působil jako kaplan v různých farnostech. V roce 1970 byl jmenován správcem farnosti v Pitelové, ale už v následujícím roce mu státní režim odebral souhlas vykonávat kněžské povolání a až do roku 1982 pracoval jako dělník. V tomto období zorganizoval ve své rodné obci stavbu nového kostela. V roce 1982 se vrátil k pastoraci jako správce farnosti Turčiansky Peter, kde působil až do roku 1990. 14.února 1990 byl jmenován diecézním biskupem banskobystrické diecéze. Biskupské svěcení přijal 19.března 1990 v Banské Bystrici. Od 13.4.1994 do 31.8.2000 byl také predsedou Konference biskupů Slovenska.

V Turecku byl možná objeven hrob apoštola Filipa

Podle informací deníku L'Osservatore Romano byl v západním Turecku pravděpodobně odhalen hrob sv. Filipa. Nález oznámila mezinárodní archeologická skupina, kterou vede italský profesor Francesco D'Andria z univerzity v Salentu. Archeologové se již od roku 1957 věnují průzkumu antických lázní Hierapolis, dnešního Pamukkale. Apoštol Filip v tomto místě zemřel poté, co kázal v Řecku a Malé Asii. Dlouhodobý archeologický průzkum Hierapole vykázal první důležité výsledky již před třemi lety, kdy byla objevena cesta, kudy se ubírala procesí k apoštolovu hrobu. V sousedství martyrionu sv. Filipa, stavby oktogonálního půdorysu postavené údajně v místě apoštolovy mučednické smrti, nyní vědci objevili trojlodní baziliku z pátého století. Ta zakrývá římský hrob z prvního století, který zřejmě musel být ve velké úctě, pokud byl později včleněn do zmíněné baziliky. Nejedná se přitom o zahloubený hrob, nýbrž o sarkofág s bohatě zdobeným čelem. Jak uvedl profesor D'Andria, archeologové ze všech těchto souvislostí i dalších prvků vyvodili, že se musí nutně jednat o hrob svatého Filipa, kterému poutníci velmi záhy začali prokazovat úctu v procesích. Ve čtvrtém století Eusebius z Caesareje napsal, že v Asii září dvě hvězdy – Jan, pohřbený v Efezu, a Filip, jenž „odpočívá v Hierapoli". Neexistují skutečně pochybnosti o tom, že apoštol z galilejské Betsaidy zakončil svou cestu právě zde. Město pak dlouho žilo z jeho slávy, jak o tom informuje Eusebius ve svých Církevních dějinách. Sporná je ovšem Filipova mučednická smrt – podle nejstarší tradice totiž nebyl vystaven mučednictví, jak se můžeme dočíst ve Strómatech Klementa Alexandrijského. Apokryfní spisy však hovoří o tom, že byl ukamenován Římany.

Podle zpráv České biskupské konference

Letní noc pod širým nebem

Jen jednou za rok následují v kalendáři po sobě dva „dlouhé" měsíce, jak si to kdysi přáli římští císařové a ve prospěch těchto svých měsíců zkrátili únor o dva dny: červenec (Julius), měsíc Julia Caesara, zakladatele tohoto kalendáře, a srpen (augustus) měsíc císaře Augusta. K těmto měsícům se vrací pozornost celý rok především jako k vytouženým měsícům prázdnin a dovolených. Placené pracovní volno se úředně nazývá „dovolená na zotavenou". Má posloužit k dočasnému uvolnění od pracovní zátěže, aby se člověk mohl věnovat obnovení fyzických i duševních sil. Velký kult dovolených rozvíjel ve spolupráci s revolučními odbory bývalý materialistický režim a vytvořil na to takřka průmyslové odvětví a dal mu své pojmenování: rekreace. Ačkoliv je to termín dosti zprofanovaný, svým slovním kořenem opravdu vyjadřuje to, k čemu by mělo v době vytouženého volna dojít: recreare neznamená povalovat se, ale znovuvytvořit své síly. Pro mnohé z nás je v pojmu takového oddechu obsažena touha více se vrátit k přírodě a potěšit se takovými jejími dary, které jsou nám během roku takřka nedostupné. Budiž mi také dovoleno jednou za rok zatoulat se do přírody na malou duchovní rekreaci. Kdo chce, může mě v tom následovat.

Strávili jste už teplou letní noc pod širým nebem? Zakusili jste už někdy, jak je krásné lehnout si pod zcela jasnou noční oblohu (bez měsíčního svitu) a bloudit zrakem po nekonečné nebeské klenbě? Nenechte si ujít tuto příležitost. V přírodě nic není samoúčelné. Taková hvězdná obloha letní noci na návrší daleko od města se může stát vesmírnou kazatelnou, ze které k nám promlouvá sám Stvořitel. Až se pokocháte pohledem na známá i neznámá souhvězdí, z nichž jedna vycházejí, jiná kulminují, tvořená hvězdami převážně mnohem a mnohem většími než naše Slunce, trpaslík mezi hvězdami, ocitnete se nakonec jako u vytržení. Při rozjímání o tom, že jejich světlo, které právě vidíme, k nám musí putovat vesmírem stovky a tisíce let, nemůže naše mysl nezabloudit nakonec jako u vytržení až k Tvůrci tohoto vznešeného majestátu. Velikost Boží se jistě neměří na světelné roky, ale kde jinde najdeme něco, co nám tak přibližuje nekonečnou velikost a velebnost našeho Boha? Doslova se polekáte, jak je to možné, že tohoto Tvůrce smíme oslovovat: Otče náš, jenž jsi na nebesích. Otče, patří k těm nebesům i tato, která mám nyní nad hlavou jako nikdy předtím? Odpusť mi, že tě oslovuji vleže. Není to z neúcty, ale nedokážu odtrhnout zrak od tvého díla. Dovol mi tuto neformální pozici i několik neformálních slov, která mě přitom mimoděk napadají a která vyslovuji jen tak prostě od srdce k srdci.

Otče můj, děkuji ti, že jsi rozprostřel nade mnou své nekonečné nebe. Hlava se mi z toho točí, když si uvědomím, že celý ten bezedný vesmír je pro tebe ve skutečnosti něco jako docela malá hračka v tvé dlani, a to ani netuším, kolik takových vesmírů vůbec je. Čím je v tomto bezbřehém prostoru naše zemička a čím jsem já na tomto v kosmu zcela neviditelném prášku? Je to možné, že právě na tuto v hlubinách prostoru ztracenou kuličku jsi poslal svého jediného Syna k tvorům, jako jsem já? Jak ti mám poděkovat za to, že i já jsem zcela nepatrnou, ale živou bytostí uprostřed tohoto nekonečna? Jak ti mám poděkovat za to, že jsi mě nejen stvořil, ale že - ačkoliv zcela nicotný - nejsem ztracený, ale jsem v tvém srdci předmětem dokonce větší pozornosti než celý tento vesmír? Modlím se k tobě sice každý den, to je pravda, ale pomyslím přitom také dostatečně na to, KDO jsi TY, KOHO to vlastně oslovuji svými chvatnými a roztržitými slovy? Jak velkolepým způsobem oslavují ty miliardy kosmických těles a útvarů již miliardy let tvé Jméno! Nebesa skutečně vypravují o Boží slávě, obloha hlásá dílo tvých rukou. Není to bláhové, když se my, rozumem a poznáním vybavení lidé, tak bráníme příchodu království tak vznešeného, moudrého a dobrotivého Tvůrce?

Kdykoliv ode mne uslyšíš slova „Buď vůle tvá", kéž to už nikdy nejsou jen slova, která mají vyjádřit jen něco jako mé smíření s osudem. Ať je to vždy radostný chvalozpěv, oslava Největšího, Nejsvětějšího, Nejmoudřejšího, ať je to velký, třebaže zcela nedostatečný dík za to, že jsme předmětem Tvé Vůle, protože nic většího, nic vznešenějšího, nic blahodárnějšího a požehnanějšího se nemůže stát než Tvoje nejsvětější Vůle. Nemůžeme nikde najít větší štěstí a blaženost, než jakou nám připravil náš Otec a Bůh. Sláva Tobě, Svrchovaný, na kterého se můžeme naprosto bezvýhradně spolehnout, protože z tvé svrchované vůle jsi náš nejdokonalejší Otec, který nechce a ani nemůže chtít nic jiného než naše nekonečné, nepředstavitelné a ničím nenarušené štěstí a blaženost. Jak veliká je naše zaslepenost a ubohost, jestliže tomu někdy nerozumíme, jestliže se nám zdá, že tomu tak není, když reptáme, jako bys na nás nemyslel a na nás zapomínal! Jak nepředstavitelně urážíme Tvou nekonečnost, lásku, dobrotivost, moudrost a všemohoucnost, kdykoliv si troufáme myslet, že bys nám dokonce mohl křivdit! My se přece musíme třást nikoliv před tvou spravedlností a hněvem, my se musíme třást, že se tak snadno můžeme nešetrně dotknout tvého citlivého a něžného otcovského Srdce, když dáváme přednost čemukoliv před touto tak vroucí a upřímnou láskou.

Červánky ohlašují nástup nového dne, který svým světlem uhasí tato světla hvězdných dálek. Dej mi tu milost, ať spolu s nimi nezmizí tento zážitek, že moje úplná odevzdanost do tvé otcovské péče je moje základní a bezpodmínečně nutné vědomí a postoj k Tobě, ať se děje cokoliv. Kéž se už nikdy nezačnu ošívat v tvé otcovské náručí, nebo se z ní dokonce tlačit ven. Všude jinde mi hrozí jen záhuba a smrt. Děkuji Ti za tuto noc pod Tvým nebem. Ať mi nikdy nepřestane připomínat, jak velký, vznešený a dobrý je můj Stvořitel a můj Otec!

Lubomír Štula
Světlo 30/2011

Zemřel Don Stefano Gobbi,

zakladatel Mariánského kněžského hnutí

Do poutního místa Boží Milosrdné Lásky v Collevalenza v kraji svatého Františka se 26. června letošního roku sjeli jako každoročně biskupové, kněží a věřící, příslušníci Mariánského kněžského hnutí z celého světa na svá výroční duchovní cvičení ve formě celotýdenního mariánského večeřadla. Tentokrát se marně ohlíželi po svém charismatickém otci a zakladateli Donu Stefanu Gobbim. Místo něho zahájil exercicie P. Quartillo Gabrielli a z jeho úst se před vstupní modlitbou účastníci dovídají, že Don Gobbi se nachází v milánské nemocnici s velkými srdečními potížemi. Budou to první exercicie Mariánského kněžského hnutí bez fyzické přítomnosti jeho „spiritus agens". Fyzická absence Dona Gobbiho však jako by umocnila jeho duchovní přítomnost. Účastníci se s ještě větší usebraností a vnitřní kázní věnují nijak nenarušenému programu své duchovní obnovy, rozšířenému o modlitby za těžce nemocného. Nové a nové zprávy o vývoji jeho zdravotního stavu však dávají tušit, že se blíží nejvážnější okamžik života tohoto prostého a přesto neobyčejného kněze od jezera Como, který dokázal v posledních čtyřiceti letech tak výrazně oslovit statisíce kněží a miliony věřících na celém světě. Právě uprostřed tohoto letošního velkého večeřadla, když se účastníci shromáždili k odpoledním nešporám, přichází zpráva, že si Panna Maria, která svého maličkého služebníka vedla celou dobu za ruku, odvedla k sobě, aby ho za jeho věrnou a vytrvalou službu, oběti a utrpení představila nebeskému Otci. A již následujícího dne, když se časně ráno modlilo celé shromáždění svůj první denní růženec, rozezvučely se náhle všechny zvony na vysoké věži baziliky, aby uvítaly Dona Gobbiho, který přišel mezi své věrné. Vstoupil naposled do baziliky, kde se rok co rok modlil a kde ho čekaly dvě desítky biskupů, dvě stovky kněží a desítky laiků ze všech zemí Evropy, z Anglie, Irska, Ukrajiny, Kanady, Spojených států, Mexika, Brazílie, Argentiny, Bolívie, Peru, Nikaragui, Ekvádoru, Chile, Kolumbie, Uruguaye, Libanonu, Konga, Rwandy, Guyany, Dominikánské republiky, Keni, Indie, Japonska, Jižní Koreje i Austrálie.

Skutečnost, že Bůh ve svém odvěkém úsudku rozhodl povolat k sobě Dona Gobbiho právě v době, kdy je více než 250 zástupců Mariánského kněžského hnutí ze všech pěti kontinentů shromážděno na jednom místě, kde se každoročně setkávají, je jistě významným znamením. A to tím spíše, že právě toto místo pamatuje obdobný případ. Jeho budovatelkou je totiž prostá služebnice Boží matka Speranza, původem ze Španělska, zakladatelka kongregace Služebnic Milosrdné Lásky. Všichni ji zrazovali, aby nechodila do Collevalenza, protože tam není voda, nejsou tam kněží a jsou tam jen komunisté. Ale protože toto místo si nevybrala ona, ale Pán, trvala na svém. Dnes je zde klášter Služebnic Milosrdné Lásky, kostel a bazilika, poutní dům se 400 místy k ubytování, pramení zde voda a konají se zde podobné koupele jako v Lurdech. Když matka Speranza 6. února 1983 umírala, stalo se tak právě v době, kdy byly na tomto místě shromážděny zástupkyně její kongregace z celého světa.

Bylo dojemné pozorovat biskupy, kněze i věřící, jak svými slzami skrápějí rakev Dona Stefana. Nebyly to slzy smutku ani beznaděje, spíše slzy vděčného dojetí za dar, který jim tento kněz zprostředkoval díky tomu, že uposlechl v roce 1972 bezvýhradně výzvu Panny Marie Fatimské: „Obnov své zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci: jsi můj, jsi můj majetek. Nic jiného ti nesmí ležet na srdci, jen žít se mnou a pro mne. Budeš muset trpět, ale měj odvahu. Já budu stále s tebou. Žádný z vás nebude vůdcem. Já sama budu vaší vůdkyní." Panna Maria si tak vytvořila cestu, jak postupně uskutečňovat to, co jí tolik leželo na srdci. Příčinou jejího smutku jsou „kněží, zřítelnice jejího oka, kteří ji však nemilují a neposlouchají slova jejího Syna. Ignorují Ježíše přítomného v Eucharistii a nechávají ho ve svatostánku samotného. Urážejí ho svatokrádežemi a lehkomyslnými nedbalostmi."

Don Gobbi s papežem Janem Pavlem II.

A tak vzniklo hnutí, které se žádnému jinému nepodobá, protože nemá organizaci, nemá výbory a sekretariáty ani písemné stanovy; stará se jen o jedno: zasvětit se bezvýhrad-ně Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, žít s ní a v ní a dosáhnout tak milosrdné lásky jejího Syna. Panna Maria si povolala svého neschopného a nedokonalého služebníka, aby skrze něho krok za krokem uskutečňovala plán, který se jí zatím nezdařil: zasvěcení Neposkvrněnému Srdci ve společenství s biskupy celého světa. Proto posílá tohoto svého služebníka do celého světa k biskupům a kněžím, aby je přiváděl k zasvěcení, pokání a modlitbě růžence. S tímto posláním obletí Don Gobbi několikrát doslova celý svět a je možno říct, že všude tam, kde našel u biskupů pochopení a přijetí pro toto Mariino přání, tam se začaly dít nevídané zázraky milosti a obrácení. Za to jsou mu tito biskupové zavázáni a vděčni a také oni za ním nyní přicházeli z celého světa s výjimkou jediného kontinentu a tím je Evropa. Zde se hledají všemožné jiné recepty proti pokračujícímu úpadku víry a mravů.

Provázel jsem tohoto Mariina apoštola celý týden při jeho druhé apoštolské cestě po České republice. Poznal jsem ho se vší jeho prostotou, upřímností, láskou i slabostmi. Jeho lidské slabosti nemohly narušit nadšení, které rozsévala jeho prostota a láska k Panně Marii. Bylo mi do pláče, když mě na závěr své cesty na Velehradě prosil za odpuštění svých slabostí, a prožíval jsem živě jeho vnitřní smutek, že se mu nedostalo přijetí až na malé výjimky u českých a moravských biskupů. Růženec, který mi tehdy daroval, chovám jako vzácnou památku.

Pontifikální mši svatou při loučení s Donem Gobbim slavil v Collevalenza spolu s 18 biskupy kardinál Ivan Dias, prefekt Kongregace pro evangelizaci národů, který je od počátku členem Mariánského kněžského hnutí. Již následujícího dne přijal kardinála papež Benedikt XVI. Jeho zprávu o smrti Dona Gobbiho komentoval Svatý otec stručně: „Tento kněz šel rovnýma nohama do nebe!"

Lubomír Štula, České Mariánské kněžské hnutí

Don Stefano Gobbi se narodil 22.března 1930 v Itálii v provincii Como v obci Dongo, severně od Milána. Na kněze byl vysvěcen v roce 1964. Doktorát z teologie získal na Papežské univerzitě v Lateráně v Římě. Byl knězem sekulárního institutu Svatého Pavla v Miláně.

Klíčová událost, která změnila běh života otce Gobbiho se udála 8.5.1972, když byl na pouti ve Fatimě v Portugalsku a ve svém srdci uslyšel hlas Panny Marie. Ta si ho vybrala jako svůj nástroj, aby šířil její poselství po celém světě. Tato poselství, která ve svém srdci poslouchal 25 roků jsou zachycená v knize „Kněžím, přemilým synům Panny Marie". Z této vnitřní inspirace vzniklo Mariánské kněžské hnutí, jehož úlohou je vést lidi k zasvěcování se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie - a právě tato poselství mají pomoci žít toto zasvěcení, zakládat večeřadla modlitby a rozšiřovat smírné pobožnosti na první soboty.

Od r. 1974 se začala konat první večeřadla modlitby a bratrské lásky mezi kněžími a laiky. Postupně se rozšířila nejen v Evropě, ale i do všech částí světa. Don Gobbi vícekrát navštívil všech pět kontinentů, aby předsedal oblastním večeřadlům. Mezi členy hnutí je asi 400 biskupů, více než 100 000 kněží a desítky milionů laiků na celém světě.

V českých zemích a na Slovensku je toto hnutí rozšířené ve všech diecézích a věřící měli možnost se třikrát setkat osobně se zakladatelem tohoto hnutí v letech 1993, 1996 a 2005.

Každoročně v měsíci červnu se konala celosvětová duchovní cvičení pro kněze Mariánského kněžského hnutí v Itálii , které vedl don Gobbi. I tento rok se sešlo v městečku Collevalenca 26.6. asi 250 kněží z celého světa, ale don Gobbi už na tato duchovní cvičení nepřišel. Týden před tím byl hospitalizován pro selhávání srdce. Během duchovných cvičení 29.6. 2011 na svátek Petra a Pavla přišla zpráva: „Panna Maria otevřela zahradu svého Neposkvrněného Srdce a vzala si dona Gobbiho do nebe." Skončil svou životní cestu po splnění úlohy, kterou ho Panna Maria pověřila v hodině Božího milosrdenství.

Poslední rozloučení se donem Gobbim se konalo ve čtvrtek 30.června 2011 v Collevalenca. Po mši svaté kněží v průvodu vynesli rakev před baziliku a potom bylo tělo dona Gobbiho odvezeno do jeho rodiště v Dongo, kde byl pochovaný v sobotu 2.července 2011 na svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Podle: www.mkh.sk

Ústředna Moravských Spolků

Vás srdečně zve na

PIKNIK

V neděli 14. srpna 2011

v Kiwanis parku

11:00 AM (dopoledne) – 6:00 PM (večer)

8820 Brookfield Ave, Brookfield

vedle Brookfield Village Hall – blízko Metra Station

- Hudba - D.J. SPEEDSTER
- Hrají MORAVSKÁ CIMBÁLOVKA CHICAGO
- Hry pro děti - výhry
- Moonwalk - Dunk Tank
- Arts & Crafts stánek
- Vystoupení taneční skupiny Besídka
- Bramboráky, párky (hot dogs) a další pochoutky

Oblíbené české a slovenské jídlo, pečivo a chlazené české pivo!
Zveme rodiny, přátele a příznivce dobré zábavy!

Přineste si zahradní posezení!

www.UnitedMoravianSocieties.org

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 11.září 2011

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č.4

27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside
od 11.00 dopoledne do setmění

v 11.00 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY

Dále následuje dobrá zábava při rozmanitých populárních melodiích.

K poslechu, zpěvu a tanci hraje:

DJ TONY A HOSTÉ

Vystoupí řada hudebních skupin a sólisté

Bude připraveno výborné občerstvení:
tradiční bramboráky, langoše, domácí jaternice, teplé uzeniny,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené české pivo

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

Letos 12.července 2011 tomu bylo už dvacet let, kdy na Stvořitelovo zavolání odešel z našeho rodinného středu na věčnost můj drahý manžel, starostlivý tatínek a dědeček, pan

Josef Kučera

rodák z Vlčnova na Moravském Slovácku

Jeho tělo je pohřbeno na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, Illinois a výroční mše svatá za spásu jeho duše byla sloužena v sobotu 9.července 2011 v 6.30 hod. večer v kostele České misie svatých Cyrila a Metoděje 9415 Rochester Ave. Brookfiled, IL 60513.

S bolestí, láskou a vděčností věrně vzpomínají:

Marie Kučerová, manželka
Josef a Rita, Václav a Pavla,
Rostislav Kučera - synové a snachy
Mařenka, Benjamin, Kristýnka a Tomášek - vnoučata

Upřímně děkujeme všem, kdo jej znali a vzpomenou si na něho v modlitbách s námi.

Česká Misie v Chicagu
Vás srdečně zve na tradiční

Pouť na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu
v neděli 18.září 2011

odjezd autobusu z Čermák Plaza od McDonald v 8.00 hod. ráno
v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v dolním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie

Cena autobusového zájezdu: $ 25.00
Bližší informace a přihlášky:

Mons. Dušan Hladík -Telefon (708) 255 5117
Blanka Příkazská -Telefon (708) 484 5950
Božena Tomečková -Telefon (708) 354 3618

Bolestná vzpomínka

S bolestí v srdci si připomínáme 5.srpna 2011, že před dvěma roky náhle odešel z tohoto světa náš milovaný syn a bratr, pan

Mike Košťál

Narodil se 6.května 1953 v Austrálii.
Do USA přišel se svými rodiči jako malý chlapec.
Zde získal vzdělání a pracoval u elektrotechnické firmy.
Byl veselý a společenský člověk
a byl hrdý na svůj český původ.
Rád se účastnil všech krajanských akcí.
Mši svatou za něho budeme obětovat v sobotu 13.srpna 2011 v 6.30 hod. večer v kostele České misie svatých Cyrila a Metoděje 9415 Rochester Ave. Brookfiled, IL 60513.

Děkujeme všem, kdo si na něho spolu s námi vzpomenou v modlitbě. - Postrádáme Tě, Mike.

Dagmar Košťálová, maminka
Martin Košťál, bratr

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:
www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Srdečné přání

Karlu Fišerovi

k 90. narozeninám

1.září 2011

Milý Karle, dožil jsi se „devadesátky",
proto poslyš přikázání krátký.
Na holky už nekoukej
a červenému vínu přednost dej!
Přešla léta, prchlo mládí,
přiznati si nutno zkrátka.
Žes měl hodně dívek
nemusí Tě bolet,
až Tě chytla paní Colett.
A teď marně hledáš sílu mládí,
marně želíš zašlých chvil,
nevrátí se nikdy zpátky,
co jsi jednou promarnil.
Roky letí, tělo slábne
potence se vytrácí
a Ty vzdycháš, „zlaté mládí,"
škoda, že se nevrací.
„Fountain mládí"
nepřidá ti žádná žena
i když zná již všelijaký tahy.
Hůř se Ti teď bude chodit do schodů
a tak nezbývá Ti, milý brachu,
nežli pokračovat v důchodu.
Do kostela občas zajdi,
ve své víře pevně stůj,
jen tu sílu opatrně
hezkým dívkám rozděluj!

Lubomír „Lu" Hromádka

Přání všeho nejlepšího

Lubomíru Hromádkovi

k pětaosmdesátinám

Když se 2.září 1926 narodil,
muselo u jeho kolébky stát všech pět sudiček.
Ta první řekla: „Miluj hochu, zamyslela jsem se trochu,
velké štěstí tobě kvete, budeš žíti v cizím světě.
A ta druhá: „Budeš umět dobře psát."
A třetí: „A divadlo budeš hrát."
A čtvrtá: „A velmi dobře sportovat."
A pátá: „Ženy a zvířátka budeš mít rád."
A měly ty sudičky pravdu…

Co přisoudily Ti sudičky,
provázelo Tě život celičký:
že jich bylo počtem pět,
vypravily Tě v cizí svět,
bys vyhnancům z rodné země
hudbou a perem udržoval naději,
že brzy píseň svobody tam opět zapějí.
K Tvé pětaosmdesátce zvedáme poháry vína,
toho nejlepšího, jak z říše pohádek z Jičína
a k tomu hezkou pusu jako ze zlata
ať za nás obstará „Zdeňka Svatá"
s kyticí díků od clevelandských dominikánek
na věčnou památku
na Lubomíra Hromádku

Věrnému krajanu, písmáku a umělci
blahopřeje za redakci Hlasů národa
Mons. Dušan Hladík a Karel Chrobák
a „Mnoga ljeta zdravi byli…" prozpěvují
všichni přátelé z Ameriky, ze staré vlasti
a z celého světa

72.
MORAVSKÝ DEN

Světoznámá Dechová Kapela MORAVANKA

Polky
Valčíky
Moderní

Vystupují skupiny Dospělých a Dětí

Neděle 25. Září 2011

Mše Svatá - 10:00 dopoledne Program - 2:00 odpoledne

Na adrese: Lithuanian World Center
14911 127th Street, LEMONT, IL. 60439
Dar $20.00 na osobu.

Festival **MORAVSKÝ DEN** bude zahájen taneční zábavou v
Sobotu 24. Září
Začátek 8:00 večer
Hraje Jan Slabák a Moravanka
Dar $15.00
Pro více informací navštivte naše webové stránky:
www.UnitedMoravianSocieties.org

Naše cestování po Španělsku (2)

20. března 2010

Z Escorialu jsme se vydali do Charmantinu, kde jsme přestoupili na rychlík do Jaénu, kam jsme přijeli ve 2 hodiny odpoledne. Dali jsme si pivo a tapasy v místní hospodě, kde se právě scházeli muzikanti a zřejmě se připravovala nějaká fiesta. Měli jsme čas až do večera, kdy se pro nás měl zastavit Estéban. Přesto, že počasí bylo mizerné, prošli jsme velkou část města. Město bylo zčásti rozkopané neboť se zde rekonstruovaly komunikace a tramvajové koleje. Jaén je také hlavním městem provincie Jaén. Nachází se v autonomním společenství Andalusie. K roku 2007 měl 116 tisíc obyvatel. V minulosti byl Jaén součástí Córdobského emirátu. Po porážce muslimů v bitvě u Las Navas de Tolosa roku 1212 se Córdobského emirátu zmocnil emirát Granada, ale už roku 1246 ovládla Jaén křesťanská Kastilie, která vyhnala maury. V městě je velká katedrála a univerzita.

Esteban pro nás přijel až v 7 hodin, odvezl nás do Huelmy, kde jsme stihli v místním kostele večerní mši svatou. Huelma je malé město v pohoří Sierra Magina. Větší část města je vystavěna na horském svahu a na nejvyšším místě je velkolepý kostel. Ubytovali jsme se v domě Estébána, podívali jsme se na video nahrávky a šli spát až po půlnoci.

21. března

Ráno jsme navštívili informační středisko chráněné oblasti pohoří Sierra Magina, kde Estéban pracoval, shlédli jsme film o pohoří a koupil jsem dárek pro vnučku. Absolvovali jsme naučnou stezku, navštívili různé samoty v okolí a zejména Svatou studnu, kde berou místní obyvatelé vodu a u které stojí pěkná kaple. V poledne jsme absolvovali nedělní mši v Huelmě a odpoledne jsme navštívili olivový ranč, kde má Estéban chatu. Velkolepý výhled byl na olivové sady na horských svazích. Po vydatné večeři jsme šli spát.

Olivové sady na úpatí pohoří Sierra Magina

22. března

Vstáváme v 7 hodin a vydáváme se autobusem do Granady. V 11 hodin jsme vystoupili na Plaza toros u arény na býčí zápasy. V kiosku jsme koupili mapu Granady a šli hledat hostal, který nám doporučil Estéban. Nacházel se poblíž katedrály ve starším domě. Před polednem jsme byli již ubytováni a pak jsme šli směrem k Alhambře si objednat vstupenky. Nepředpokládali jsme, že bude Alhambra přístupná, neboť podle všech informací mělo být v pondělí zavřeno. K našemu překvapení bylo otevřeno a do zahrad jsme se mohli podívat okamžitě a do paláce jsme dostali vstupenky na šestou hodinu.

Alhambra, která je řazena na seznam divů světa, byla pozoruhodnou arabskou pevností, jejíž majestátnost dodnes připomíná bohatou arabskou historii města. Složitě vypracované detaily stropů i stěn paláce, nádherné fontány, unikátní sochařská díla a rozlehlé zahrady dělají z Alhambry nejnavštěvovanější památku ve Španělsku. Přístup směrem z města do komplexu Alhambry je umožněn díky Puerta de las Granadas (což je brána granátových jablek) a zároveň masivní vítězný oblouk z 15. století. Strmý svah vede podél sloupu Karla V. a fontány postavené v roce 1554 až k hlavnímu vchodu do Alhambry. Cesta vede skrze Puerta Judiciaria (brána soudu) kolem podkovovité pasáže a přes náměstí používané Maury jako soudní dvůr. Na náměstí se tyčí věž spravedlnosti (Torre de la Justicia).

Nejprve jsme navštívili zahrady. Park (Alameda de la Alhambra), překypující divokou flórou a trávami, byl za Maurů

Komplex Alhambry s pevnosti a krásnými zahradami vypínající se nad Granadou

osazen růžemi, pomerančovníky a myr tami. Nejcharakterističtějším rysem par ku však je husté osázení jilmem štíhlým které upřednostnil v roce 1812 vévoda Wellingtonu. Park je opěvován pro svoj hojnost zvuků slavíků a proudící vod tryskající z několika fontán a kaskád. T jsou napájeny přivaděči 8 km dlouhým spojenými s řekou Daro. V zahradách rozdělených na Horní a Dolní, krásn voní růže, roste zde spousta exotickýc rostlin, zurčí potůčky a fontány a les knou se jezírka. V zahradách najdete příjemný stín a posezení. Ze zahradníh paláce Gineralife je pak krásný výhle na Alhambru. Palacio de Generalife j letohrádek, který se datuje přibližně konce 13. století, avšak byl několikrá přestavěn. Jeho zahrady s živými plot zastřiženými do podoby jeskyň, fontána mi a cypřišovými uličkami mají pů vodní maurský charakter.

Po zahradách jsme navštívili pevnos Alcazaba – pevnost a nejstarší část kom plexu je postavena na izolovaném a sti mém výběžku. Zbyly z ní však pouz masivní vnější stěny, věže a hradby.D pevnosti Alcazaba vstoupíte Bráno vína, která dostala jméno podle velkýc sklepů pod ní. Podstatná část pevnos byla zbourána po vítězství katolickýc králů Isabely Kastilské a Ferdinand Aragonského v roce 1492. Na počes španělského dobytí Granady 2.ledn 1492 byla na jedné z vížek poprvé vyvě šena zástava Ferdinanda a Isabely. Stře lecká věž s obrovským zvonem byla dc stavěna v 18. století a zrekonstruován

po poničení zásahem blesku v roce 1881. Úzká pasáž vedoucí dovnitř Plaza de los Aljibes (Místo nádrží) je široký otevřený prostor, který odděluje Alcazaba od Maurského paláce. Za Alcazabou se nachází nejen palác maurských králů, ale též Alhambra Alta (hořejší Alhambra), původně obývaná dvořany a panstvem.

Nejcennější částí komplexu paláců Alhambry Casas Reales je palác Nasridovců, který je jedním z nejkrásnějších děl maurské architektury. Současný vstup do Maurského paláce je skrze malé dveře, které dál vedou na Patio de los Arrayanes (Myrtový dvorec). Je též nazýván Patio de la Alberca (Dvorec požehnání nebo Dvorec jezírka). Tento dvorec je 42 m dlouhý a 22 m široký. V prostředku je velká nádrž zasazená v mramorovém dláždění, plná zlatých rybek a obklopená myrtami rostoucími kolem. Jsou tu galerie na severní a jižní straně. Ta jižní je 7 m vysoká a je podporovaná mramorovou kolonádou. Pod ní, napravo, býval hlavní vchod a nad ní jsou tři elegantní okna s oblouky a miniaturním sloupovím. Sály jsou nádherně zdobené, palác s krásnými arkádami, má také nádvoří s fontánami, umělými jezírky a vzácnými dřevinami, mezi nimiž převládá myrta. Stavbu založil Jusuf I. a vnitřní výzdoba vznikla za Muhammada V. V následujícím paláci Mexuar, na němž je nejpozoruhodnější kazetový strop, sultán naslouchal prosbám poddaných, a to i křesťanských. Maurové totiž byli občas relativně tolerantní vůči křesťanům i židům. Nádherné stropní malby zdobí Palác králů - Sala de los Reyes. Ve 40 m vysoké Torre de Camores - Kamorské věži, je honosná 18 m vysoká Síň vyslanců - Salón se Embajadores, jejíž kopule má nejhonosnější výzdobu z celého komplexu a najdete na ní osmnáct různých vzorů a výjev, představující sedm pater muslimského nebe. Pod klenbou byl umístěn sultánův trůn. Salón de los Embajadores (Síň ambasadorů) je největším v Alhambře a zaujímá místo celé Torre de Comares. Je to čtvercová místnost, se stěnami 12 m dlouhými, zatímco prostředek dómu je 23 m vysoký. Sloužila jako velká přijímací místnost a trůn sultána byl umístěn naproti vchodu. V takovémto prostředí Kryštof Kolumbus přijímal podporu Isabely a Ferdinanda k cestě do nového světa. Dlaždice jsou skoro 1,2 m vysoké všude kolem a barevně se periodicky střídají. Nad nimi je série oválných medailonů s nápisy protkaných květinami a listy. Nalezneme tu devět oken, po třech na každém z průčelí a strop, který je pozoruhodně rozdělen kazetami z bílých, modrých a zlatých tvarů kruhů, korun a hvězd. Zdálo by se, jako by to byla napodobenina klenby samotného ráje. Stěny jsou pokryty různými štukami velice jemného vzoru a obklopeny mnoha starověkými erby.

Maurský palác je ukázkou orientální architektury

Symbolem maurského komplexu se stal Lví dvůr s kašnou, kterou podpírá dvanáct lvů, chrlících vodu, jedno z nejkrásnějších maurských uměleckých děl. Lví fontána, unikátní alabastrová mísa podpíraná skulpturami dvanácti lvů v bílém mramoru, které nejsou sice vypracovány příliš detailně, avšak značí sílu a odvahu. Dvanáct lvů sloužilo jako hodinový ukazatel, kdy voda proudila každou hodinu z jiného lva. Křesťané po opětovném dobytí Granady tyto hodiny rozebrali, aby zjistili, jak fungují, avšak od té doby hodiny přestaly pracovat úplně. Patio de los Leones (Lví nádvoří) je protáhlé 35 m do délky a 20 m do šíře, obklopené nízkým ochozem na 124 bílých mramorových sloupech. Pavilón je extrémně protažený do nádvoří, s rafinovanými stěnami a lehce kopulovitou střechou, propracovaně pokrytou ornamenty. Náměstíčko je dlážděno barevnými dlaždicemi a podloubí postaveno z bílého mramoru. Také stěny jsou pokryty až do půl druhého metru nad zemí dlaždicemi modré a žluté barvy.Dvůr Síní dvou sester daly jméno dvě krásné mramorové desky na podlaze. Sala de los Abencerrajes (Síň Abencerrajů) odvozuje svůj název z legendy, podle které Boabdil, poslední král Granady, pozval vrchní představitele zmiňované skupiny šlechticů na banket a nechal je pak na tom samém místě povraždit. Tato místnost je dokonalé náměstíčko s vysokými kopulemi a zamřížovanými okny. Dvůr požehnání nebo též Jezerní dvůr - Patio de la Alberca má uprostřed 40 m dlouhé a 20 m široké umělé jezero plné zlatých a červených rybek. Mezi jinými divy Alhambry patří Sala de la Justicia (Síň spravedlnosti), Patio del Mexuar (Nádvoří koncilu), Patio de Daraxa (Nádvoří vestibulu) a Peinador de la Reina (královnina převlékárna), v nichž můžeme pozorovat krásnou architekturu, a elegantní výzdobu. Původní nábytek paláce reprezentuje věhlasná váza Alhambry - jedinečná ukázka maurského umění keramiky. Datuje se do roku 1320 a představuje první maurské období porcelánového umění. Je 1,3 m vysoká, zespodu bílá a smaltování je modré, bílé a zlaté.

Nádherné arabesky vnitřní výzdoby jsou připisovány, mimo jiné, vládcům Júsufovi I a Muhammadu V. Po křesťanském nabytí nadvlády nad městem v roce 1492, začali dobyvatelé Alhambru

Dvorec požehnání s jezírkem obklopeným myrtou

Proslulá Lví fontána v Alhambře

Velkolepá katedrála v Granadě

upravovat. Zachovalé dílo bylo zavápněno, kresby a pozlacení odstraněno, nábytek znehodnocen, rozbit, nebo odstraněn. Karel V (1516-1556) přestavěl část paláce v renesančním stylu a zničil tak větší část zimního paláce aby uvolnil prostor renesanční přestavbě, která nikdy nebyla dokončena.

V sousedství maurského paláce je palác Karla V., což je střídmě vypadající, avšak majestátní renesanční budova. Poněkud narušuje harmonii okolí se svojí nadměrnou velikostí . Je tvořen z bílých stěn bez zdobících elementů. Podle odborníků znehodnocuje celou architektonickou velikost Alhambry. Stavba Karlova paláce začala v roce 1526 a skončila v roce 1650. V následujících stoletích pod nadvládou španělských králů, maurské umění bylo nadále znehodnocováno. V roce 1812, za vlastnictví hraběte Sebastianiho, byly některé věže vyhozeny do povětří zatímco pro celé budovy čekal stejný osud. Napoleon se snažil vyhodit do povětří celý komplex. Ještě před tím, než byl jeho plán proveden, nepřátelský voják potajmu plán svého velitele překazil znehodnocením výbušnin a zachránil tak Alhambru pro příští generace. V roce 1821 způsobilo další škody zemětřesení. Restaurátorské práce začaly v roce 1828 pod vedením architekta Jose Contrerase za podpory Ferdinanda VII.

V Alhambře jsme navštívili komnaty kde bydlel známý spisovatel Povídek z Alhambry (Tales of Alhambra) Washington Irving, který žil v tomto paláci po dobu psaní knihy a stal se tak propagátorem zájmu o Alhambru.

Plni krásných zážitků jsme se vrátili nazpět a před spaním jsme si otevřeli láhev červeného vína.

23. března

Ráno v půl desáté jsme se zúčastnili mše svaté v katedrále v Granadě. Na příkaz Katolických králů začaly práce na katedrále r.1523 podle plánů v gotickém slohu, které vytvořil Enrique de Egas. Stavba pokračovala pod vedením renesančního mistra Diega de Siloé, který také navrhl fasádu a velkolepou kulatou kapli Capilla Mayor. Okna ze skla z 16.stol. pod její kupolí znázorňují "Umučení Ježíše" od Juana Campo. Západní průčelí navrhl barokní umělec Alonso Cano, který se ve městě narodil. Jeho hrob se nalézá v katedrále.

Potom jsme se šli podívat, kde jsou nádraží směrem do Malagy. Odpoledne jsme naplánovali výlet na Albacín, čtvrť vybudovanou na svahu proti Alhambře. Nejprve zde byla ve 13.stol. vybudována pevnost a kdysi tu stálo přes 30 mešit. Na jejich místě byly většinou postaveny katolické kostely. V dlážděných uličkách nás upoutaly cármenes, domy s maurskými ozdobami a zahradami, odloučené od světa vysokými zdmi. Jména mnoha ulic začínají slovem Cuesta, což znamená svah. Došli jsme na vyhlídku San Antonio a pokračovali na vyhlídku San Cristobal., kde jsme vyfotografovali Alhambru a městské hradby z druhé strany. Na vyhlídce Mirador de San Nicolás se nám naskytla kouzelná scenérie spleti střech Alhambry zářících při západu slunce. Výhled na Granadu byl úžasný. Pomalu jsme sestoupili dolů do města a prohlédli si části, které jsme ještě neviděli. Staré městské centrum kolem katedrály je bludištěm úzkých uliček. Stojí tu Alcaicería - rekonstrukce maurského bazaru, který roku 1843 zpustošil požár. Dvě hlavní náměstí Granady ztělesňují Plaza Bib-Rambla nedaleko katedrály a Plaza Nueva. Z druhého se vine ulice Cuesta de Gomérez. Z kostelů jsou nejkrásnější Iglesia de San Juan de Dios (baroko) a Iglesia de San Jerónimo (renesance).

24. března

Ráno jsme se zúčastnili mše svaté v kostele sv. Antonína. Pokračovali jsme procházkou, ale začalo pršet a museli jsme se vrátit na hostel. Po hodinové siestě jsme pokračovali v prohlídce Granady. Navštívili jsme basiliku minor Panny Marie, kde byla výstava k 400 letému jubileu postavení kostela. Pak jsme šli podél řeky Gentil ven z města a pozorovali jsme cvičení záchranářů a hasičů na rozvodněné řece. Šli jsme směrem k pohoří Siera Nevada jehož vrcholky byly zasněžené.

Průčelí katedrály v Malaze

25. března

Ráno jsme se vydali na autobusové nádraží a v poledne jsme byli již v Malaze. Cesta vedla většinou po dálnici. Ubytovali jsme se v hostalu, který jsme viděli z autobusu poblíž nádraží. Dali jsme si pivo, koupili mapu města a šli jsme prohlédnout historický střed města. Největší dojem na nás učinila katedrála. Katedrála v Malaze byla postavena mezi léty 1528 a 1782 na místě kde se původně nalézala starobylá mešita. Ačkoliv měla mít katedrála podle původních plánů dvě věže, nedostatek finančních prostředků způsobil, že nakonec byla vybudována pouze jedna věž. Dodnes se katedrále neřekne jinak než „La Manquita" - „malá jednoruká dáma".Směsice nejrůznějších stylů, je dokladem 254 let trvající výstavby katedrály. V celé kompozici převažuje románský styl, ale znatelně se zde projevuje také styl gotický, barokní, izabelský a v neposlední řadě také neoklasicistní. Zvenčí je možné obdivovat tři velmi dekorativní obloukové vstupy zhotovené z maramoru různých barev. Nad vchody jsou umístěny medailóny. Nad bočními vchodovými dveřmi jsou výjevy s místními patrony Svatým Ciriacem a Svatým Pavlem, zatímco nad centrálním vchodem jsou zachyceny výjevy z bible. Uvnitř katedrály

jsme byli udiveni nad značnou velikostí tohoto trojlodního kostela, všechny tři kostelní lodě jsou přibližně stejně velké, ačkoliv centrální loď je daleko více širší než dvě postranní. Aby bylo možné zajistit stabilitu při takové výšce stropů, použil místní architekt originální systém křížových pilířů přilepených v polovici korintských sloupových hlavic, spojil klasické tradiční prvky s prvky renesančními, spojil klasické přepažení s další vrstvou pilířů. Působivé jsou barokní varhany a mramorové kazatelny vyzdobené duchovními motivy. Postranní kaple ukrývají velmi zajímavá umělecká díla: nádherná plačící madona zhotovená Pedrem de Mena, Kristus na kříži od Alonsa de Mena a velká růžencová Panna Marie od Alonsa Cano.Na závěr prohlídky jsme navštívili kapli Notre-Dame-des-Rois a její nádhernou Pannu Marii se svým synem, kapli Svaté Barbory se skvostnou gotickou oltářní malbou a kapli Vtělení Páně, která je celá vytvořená z mramoru se čtyřmi monumentálními achátovými sloupy.

Malaga, původním názvem „Malaka" (plátek solené ryby), byla založena Féničany v roce 800 před Kristem a využívána jako obchodní enkláva. V 6. století před Kristem byly Féničané vystřídáni Řeky, kteří drželi město pod svou nadvládou po více než 70 let a to až do okamžiku, kdy byla Malaga dobyta Kartáginci. Kartáginci se účastnili punských válek, na jejichž konci v roce 202 před Kristem, byli Římany vyhnáni z Malagy, a nakonec z celého iberského poloostrova. Pod arabskou nadvládu se Malaga dostala v roce 743. Malaga se proměnila v rozkvétající město lemované hradbami s pěti obrovskými brá-

Repliky Kolumbových korábů v přístavu v Malaze

Fontána pod hradem Gibralfaro v Malaze

nami. K vyhnání Arabů z Malagy došlo až ve století patnáctém. V 16. a 17. století byla tato oblast v důsledku vyhnání maurů postižena epidemiemi moru a špatnými úrodami, což ve své podstatě znamenalo ekonomickou krizi. V 17. století byl zbudován přístav, který byl později rozšířen. Rozšířením městského přístavu se pomalu vrátila i ekonomická prosperita Malagy.

Z katedrály jsme se vypravili do přístavu. Chtěli jsme zajet do španělského města Mellily, které je na africkém kontinentě, ale nebylo žádné vhodné spojení, neboť loď jela jen jednou denně ve 14 hod. a hned se vracela. V přístavu jsme si prohlédli repliky Kolumbových korábů a dále byla v přístavu ruská loď, která odjížděla k jižnímu pólu a další zajímavá zřejmě velrybářská loď. K večeru přistál luxusní turistický parník, který prováděl výletní plavbu po Středozemním moři.

26. března

Šli jsme navštívit starou pevnost Alcazaba. Alcazaba je původní stará římská pevnost ve Španělsku. Nachází se v krásném městě Malaga, na vyvýšenině a tvoří tak hlavní dominantu města spolu s hradem Gibralfaro, se kterým je propojena již od 11. století. Alcazaba byla původně stavěna jako objekt obranného charakteru, proto má 30 věží a 20 opevněných bran, mezi které patří na př. Puerta de Bóveda či Puerta de las Columnas. Původní pevnost Alcazaba byla přestavěna z větší části v 11. století, kdy sloužila jako palácová pevnost arabských panovníků. V pevnosti jsme si prohlédli hroby vojáků padlých ve francousko španělské válce v roce 1806. Palác byl zdoben vyřezávanými a malovanými stropy v mudéjarském stylu. V Museo Arqueológico v paláci jsme se seznámili s propracovanou římskou i arabskou keramikou. Pevnost je propojena s hradem dvojitým opevněným prostorem. K hradu Gibralfaro se dostanete krásnou lemovanou chodbou La Coracha. Hrad Gibralfaro postavil Abdar-Rahman I. v 8. století a ve 14. a 15 století byl přestavěn. Na hradě jsme si prohlédli zajímavé vojenské muzeum. Alcaba sice vypadá jako palácová pevnost ale je skutečným rájem zahrad s fantastickou dekorací založenou na vodopádech, fontánách, rybníkách, květinách, ovocných stromech atd. Oproti tomu Gibralfaro má park s různými druhy stromů. Skutečná vyhlídka na pobřeží a město jsou největší předností Gibralfara.

V blízkosti vchodu do pevnosti Alcazaba si můžete prohlédnout ruiny římského divadla. Tento amfiteátr je jednou z nejstarších památek v Malaze. Nachází se na úpatí pevnosti Alcazaba a pochází z 2.století po Kristu. Objevený byl až v roce 1951, kdy se dokončovala výstavba jedné ze zahrad.

Když jsme si užili vyhlídek a vše vyfotografovali, sestoupili jsme dolů do města. Pak jsme se vypravili na kapucínskou kalvárii, kde měla být mše svatá, ale z neznámých důvodů nebyla. Cestou do hostelu jsme si prohlédli městský park, Alameda a mnoho zajímavých uliček. Město je rodištěm Pablo Picasa, který je zde na mnoha místech připomínán. Pohledem na večerní Malagu jsme pak ukončili den.

Pokračování příště.

Vladimír Sádlík
Česká republika

Končíme den pohledem na večerní Malagu

MLADÝM

Sklenice mléka

Jednoho dne chudý chlapec, který doručoval zboží ze dveří do dveří, aby si mohl zaplatit studia, zjistil, že už má jen posledních 10 centů. Protože měl hlad, rozhodl se nakonec, že si vyprosí něco k jídlu v nejbližším domě.

Když mu ale přišla otevřít pěkná mladá žena, ztratil odvahu a místo jídla požádal jen o sklenici vody. Žena však viděla, že chlapec je vyhladovělý a přinesla mu sklenici mléka. Pil je pomalu a ptal se: „Co jsem vám dlužen?" „Vůbec nic," odpověděla. „Máma nás učila, že si nikdy nemáme dávat zaplatit za to, že jsme milí." Odpověděl: „Tak vám tedy z celého srdce děkuji."

Když Howard Kelly opouštěl tento dům, cítil se silnější nejen fyzicky, ale i posílněn ve víře, kterou právě ztrácel.

O několik roků později tato mladá žena vážně onemocněla. Místní lékaři byli bezmocní. Poslali ji do velkého města, kde zavolali specialisty, aby se zabývali touto nemocí, která se objevuje zřídka kdy. Přizvali na konzultaci také doktora Howarda Kelly.

Když uslyšel název města, odkud pacientka přišla, měl v očích zvláštní světlo. Ihned se zvedl a spěchal do jejího pokoje. Byl oblečen do lékařského pláště a když se na ni podíval, okamžitě ji poznal. Vrátil se do své ordinace a byl rozhodnutý udělat všechno, co je v jeho silách, aby jí zachránil život. Od toho dne se jí speciálně věnoval. Po dlouhém čase boj vyhrál.

Když došlo na placení léčebných výloh v nemocnici, požádal doktor Kelly, aby mu konečnou fakturu poslali ke schválení. Podíval se na ni, napsal poznámku na okraj a poslal účet do pokoje nemocné.

Žena se bála obálku otevřít, byla si jistá, že fakturu bude muset splácet celý svůj další život. Nakonec ji přece otevřela. Její pozornost upoutalo něco napsané na okraji faktury. Četla tam slova: „Zcela zaplacené sklenicí mléka." Podepsán Dr. Howard Kelly.

Zalily ji slzy radosti a s vděčným srdcem se modlila: „Díky Ti, můj Bože, nechť se Tvá láska nadále šíří skrze lidská srdce a ruce."

Jedno přísloví říká: „"Chléb vhozený do vody se vám vrátí."

Skutek lásky, který dnes uděláte, může být k užitku vám nebo jiné osobě, kterou máte rádi, právě ve chvíli, kdy se ani nenadějete. I kdyby se vám tento skutek lásky nevrátil, přispějete k tomu, aby se na světě dobře žilo. Copak to není cíl života?

Je mnoho lidí, které v životě potkáme a zase zmizí, ale pouze opravdoví přátelé zanechají stopu v našich srdcích. Pokud vás tento příběh ze života oslovil, můžete jej předat dál.

Redakci zaslal
František Klaban z Kanady

Ježíš v evangeliu říká:

„Kdokoli vám podá číši vody, protože jste Kristovi, amen pravím vám, nepřijde o svou odměnu." *(Mk 9, 41)*

Až přijde Syn člověka ve své slávě… řekne těm po pravici

„Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, kter je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, přišli jste za mnou. „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinil jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili."

(Mat 25, 31 - 40)

Blaze muži, který se bojí Hospodina,
který má velkou zálibu v jeho přikázáních.
Mocné bude na zemi jeho potomstvo,
pokolení řádných lidí bude požehnáno.
Hojnost a bohatství budou v jeho domě
a jeho štědrost potrvá navždy.
Září v temnotách jako světlo řádným lidem,
je milosrdný, dobrotivý a spravedlivý.
Blaze muži, který se slitovává a půjčuje,
stará se o své věci podle práva.
Neboť navěky nezakolísá,
ve věčné paměti bude spravedlivý.
Nemusí se obávat zlé zprávy,
jeho srdce je pevné, důvěřuje v Hospodina.
Jeho srdce je zmužilé, nebojí se,
dokud neuzří své protivníky ve zmatku.
Rozděluje, dává chudým,
jeho štědrost potrvá navždy,
jeho moc poroste v slávě.

(Žalm 111)

Léčivé účinky ovoce a zeleniny (4)

ANANAS

Účinky:
Má vysoký obsah enzymů, hlavně bromelinu. Tyto enzymy pomáhají při uzdravování, zmírňují rozličné záněty a zlepšují trávení. Urychlují spalování tuků a zabraňují tvorbě tukového tkaniva. Odvodňuje organizmus a zmírňuje otoky. Pomáhá při střevních poruchách a průjmu. Odstraňuje stařecké skvrny. Zvyšuje hladinu bílkovin v celém organizmu. Mimo vitamínu B12 a E poskytuje i ostatní vitamíny, minerální a stopové látky.
Množství :
V čase diety konzumovat půl ananasu denně, jeden plátek před každým jídlem. Častá konzumace čerstvého ananasu má blahodárné účinky. Čerstvě vytlačená šťáva se používá při horečkách a při mořské nemoci. V zemích karibské oblasti, odkud pochází ho považují za afrodiziakum.

BANÁN

Účinky:
Díky obsahu tryptofanu je vynikajícím antidepresivem, který má pozitivní vliv na náladu. Ideální pro lidi, kteří potřebují vytrvalost, sílu a soustředění. Mají vysoký obsah magnézia (36mg/100g) a draslíku (382mg/100g). Jeden-dva banány zlepší náladu a pomáhají usnout.
Množství:
Jezte libovolné množství.

TŘEŠNĚ

Účinky:
Obsahují vitamín C a draslík. Ten pomáhá udržovat zdravou pokožku a pravidelný rytmus srdce. Působí preventivně proti dně, odvádějí z těla toxické látky a čistí ledviny. Mají močopudné účinky a pomáhají pročistit organizmus. Nachází se v nich kyselina křemičitá, která blahodárně působí na zpevnění vaziv. Mimo toho obsahují i fosfor, který uklidňuje nervovou soustavu. Třešňové listy se přidávají i do čajových směsí pro jejich močopudné účinky. Koupel v odvaru zmírňuje bolesti kloubů při revmatizmu.
Množství:
Jezte libovolné množství. Třešně se stopkou vydrží déle.

RYBÍZ

Účinky:
Obsažené flavonidy působí proti arterioskleróze, nachlazení a při problémech se střevy. Napomáhají sekreci různých šťáv. Jsou bohaté na betakaroten, biotin, vitamín C a E. Zabraňují infekci močových cest. Přinášejí úlevu při zánětech. Výborný zdroj draslíku.
Množství:
Jezte libovolné množství, především syrového rybízu. Džusy z černého rybízu často obsahují jen málo ovoce. Proto si řádně přečtěte obal.

GRAPEFRIUT

Účinky:
Obsahuje vitamín C. Růžový je na něj bohatší než bílý. Mimoto obsahuje betakaroten, jenž se v organizmu mění na vitamín A, který napomáhá zachovat si mládí a chrání nás před infekcemi.
Množství:
Růžový grapefruit denně pokryje denní dávku vitamínu C.

HROZNY

Účinky:
Všechny sorty hroznů patří k nejzdravějším druhům ovoce vůbec. Hrozny obsahují kyselinu listovou, barviva, minerální látky a stopové prvky. Z minerálních látek má nejvíce draslíku, který pomáhá organizmu nejen při odstraňování odpadních látek, řízení srdečního rytmu, ale pomáhá i jasnému myšlení. Vlákniny, které jsou ve slupkách hroznů, podporují činnost střev. Zároveň obsahuje vitamín C, E a vitamíny skupiny B. Regeneruje vrchní část pokožky, zmírňuje stavy při žlučových a ledvinových kamenech. Dodává množství antioxidantů. Šťáva se používá při léčbě chorob, které vznikají hromaděním toxinů v těle. Působí močopudně a žlučopudně, mírně prohání. Protože mají hrozny močopudný účinek, pomáhají z těla vyplavovat škodlivé látky. Snižují kyselost žaludečních štáv. Výhodou hlavně pro podzimní dny, kdy mnozí z nás pociťují nostalgii za létem a těžko se vyrovnávají se změnami počasí, je, že hrozny zmírňují únavu a deprese. Pro svou výživovou hodnotu jsou doslova energetickou bombou.
Množství:
Hrozny můžeme v syrovém stavu použít při výrobě salátů, na zpestření studených mís či jednohubek, hlavně sýrových. Kombinace rokfóru a bobule hroznů je opravdu vynikající. Základním pravidlem je mít kvalitní hrozny, čerstvé, ve střední velikosti, s pevnou slupkou a se šťavnatou a masitou dužinou. Z kvalitního základu je potom i kvalitní produkt.

HRUŠKA

Účinky:
Obsahuj mimo vitamínů hlavně vápník, fosfor a lehce stravitené cukry. Mají antibakteriální, močopudný a posilující účinek, hlavně v kombinaci s ovesnými vločkami. Plody nebo šťáva se používají v lidovém léčitelství při obezitě, močových kamenech, vysokém krevním tlaku. Vařené a pečené se používají proti kašli a na záduchu, odvar ze sušených hrušek proti průjmům. Hrušky pročišťují střeva, odstraňují zácpu a jiné poruchy trávení. Některé odrůdy obsahují v dužině drobná zrníčka, která lidem s citlivými střevy a poruchami žlučníku, pokud se jedí syrová, způsobují těžkosti. Plané hrušky mají léčivější účinky, než hrušky ušlechtilé.
Množství:
Když občas sníme hrušku, pozitivně si tím stimulujeme lepší náladu.

Pokračování příště.
Zpracoval Dr. Vojtěch Vojtíšek, Masarykova univerzita, Brno

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Říkali mu „Otto Evropský“

Otto Habsburk, následník trůnu a evropský politik, svědek času a vizionář století, zemřel ve věku 98 let

Dr. Otto von Habsburk
*** 20. listopadu 1912**
† 4. července 2011

Jaký to byl život: narodil se roku 1912 ako korunní princ Rakouska-Uherska a po smrti císaře Františka Josefa se ve čtyřech letech věku stal následníkem trůnu habsburské monarchie a v šesti letech na konci první světové války vyhnancem, kterého pak Hitler pronásledoval a pomlouval a kterého v roce 1945 Republika Rakousko opět vypověděla. V 66 letech začala jeho překvapivá třetí kariéra jako člena a později jako místopředsedy Evropského parlamentu a nakonec se stal svědomím a vizionářem sjednocené Evropy.

Otto Habsburský byl celá desetiletí nenáviděný a obávaný, ale také milovaný a ctěný. Jako jeho předek císař Friedrich III. porazil své odpůrce tím, že je přežil. Časně ráno 4. července 2011 zemřel Otto Habsburk ve věku 98 let v Pöckingu am Starnberger See v kruhu svých dětí a vnuků.

Jeho život byl poznamenán neúnavnou aktivitou a plněním povinností. Narodil se a byl vychováván k tomu, stát se spravedlivým císařem mnoha národů a nezištným obhájcem lidských práv, nepodplatitelným zastáncem utlačovaných národů a přímluvcem bezradných, bojovníkem za svobodu a mír sjednocené Evropy. Pád s dramatickými následky ho vytrhl z jeho pracovité každodennosti.

I po svém odchodu z Evropského parlamentu v červnu roku 1999 měl Otto svůj kalendář přeplněný termíny, psal knihy, publikoval komentáře. Ale pád v červnu 2009 a smrt jeho ženy Reginy v únoru 2010 po takřka 60 letech šťastného manželství byly tvrdým zlomem. Otto Habsburk se po 96 letech stáhl zcela z veřejnosti. Skončil s aktivním životem a politikou, žil tichým, zdrženlivým a kontemplativním životem.

Povolán řídit osudy

Když vévodkyně Zita, rozená princezna z Bourbon-Parmy porodila 20.listopadu 1912 svého prvorozeného, napsaly Neue Freie Presse: „V novorozeném synu ukazuje se císaři Františku Josefovi budoucí nositel vlády v rakousko-uherské monarchii, císař, který je s lidskou pravděpodobností povolán řídit v první čtvrtině 20. století osudy tohoto státu snad v pokojnějších dnech, než jaké nyní prožíváme.“ Bylo to svým způsobem prorocké, ale ve zcela jiném smyslu: roku 1914 byl následník trůnu hrabě František Ferdinand v Sarajevu zavražděn a vypukla první světová válka. Roku 1916 zemřel šedivý monarcha, který vládl 68 let. Ottův otec, v roce 2004 blahořečený Karel I., se v 29 letech stal císařem. Korunovace v Budapešti se pro Ottu stala nejhlubší vzpomínkou z dětství. Zoufalé pokusy císaře Karla ukončit vražednou světovou válku a zachránit mnohanárodní stát ztroskotaly na válečné euforii a naději ve vítězství v Berlíně i v Paříži. Roku 1918 ležel starý svět v troskách. Nacionalistické ideologie roztrhaly říši ve středu Evropy. Rakousko-Uhersko se rozpadlo.

Císařská rodina byla zbavena všeho majetku a uchýlila se do Švýcarska. Dva pokusy zachránit alespoň Maďarsko před chaosem a radikálními silami žalostně ztroskotaly. Velká Británie byla rozhodnuta Habsburky izolovat. Císař Karel i s císařovnou Zitou a dětmi byli posláni do vyhnanství na ostrov Madeiru, kde císař v roce 1922 zemřel na zápal plic.

Prvorozený syn stál u jeho smrtelné postele. Později vzpomíná: „Když jsem ho viděl v jeho poslední den - v hodině pravdy - věděl jsem, že jeho život byl úspěšný. Když jde člověk vstříc svému Stvořiteli, platí jen povinnost vyplnit jeho vůli. Jeho umírání mi ukázalo, že - nakolik je jeho svědomí čisté - se nemůže jednat o žádný nezdar.“

Stíhán a pronásledován Hitlerovým zatykačem

V očích monarchistů se desetiletý Otto po smrti svého otce stal hlavou rakouského domu a císařem. Plnění povinností, kterému se naučil od svého otce, určilo nyní celý jeho další život. Nejdříve to spočívalo ve vzdělávání, nad kterým císařovna Zita bděla se železnou kázní. Za chudých podmínek žila jeho rodina v Madridu, v Baskicku a později v Belgii.

Otto se učil řečem, studoval právní vě-dy, promoval na Katolické univerzitě v Lovani. V roce 1933 ho zasáhly světové dějiny. Adolf Hitler ve své knize Mein Kampf - kterou Otto Habsburk nazýval často „Můj boj s německou řečí" – habsburskou monarchii hanebně pomlouval. Nyní však hledal kontakt s následníkem trůnu. Otto však odmítl: „Chtěl mě v Rakousku zapřáhnout do své káry jako Viléma v Prusku." Führer byl vzteklý, zuřil proti „synu zrádce Karla a světové intrikkánky Zity".

Několikrát unikl Otto o vlas zatčení, jednou dobrodružnému pokusu o únos ve Francii. Začala jeho první samostatná politická bitva: pokus zabránit anšlusu Rakouska k Hitlerově Říši. Otto dal v sázku zájmy své rodiny a majetkové nároky, spolupracoval s kancléřem republiky ve Vídni, aby zabránil vstupu Hitlera do Rakouska.

Když Otto viděl, že kancléř Schuschnigg už není schopen vzdorovat, vsadil všechno na jednu kartu: nabídl kancléři, že sám povede boj proti Hitlerovi. Bylo to sebevražedné, jak Otto později sám doznal. Byl ochoten bojovat a padnout za vlast. Tím by se však stal před celým světem viditelnou obětí Hitlera.

Schuschnigg se domníval, že ví všechno lépe než korunní princ v exilu. „Operací Otto" obsadil Hitler r. 1938 Rakousko a na císařskou rodinu vystavil zatykač. Zatímco jejich přátelé ve Vídni byli pozatýkáni a jeho bratranci deportováni do Dachau, Otto organizoval ve Francii tisíce víz pro židovské uprchlíky. Roku 1940 jen tak tak unikl před německými oddíly a musel emigrovat od USA.

Ve Washingtonu bojoval za uznání rakouské exilové vlády a za sebeurčení Jižního Tyrolska, proti bombardování rakouských měst, proti vyhnání Němců ze Sudet a z německého Východu a proti plánu přenechat Stalinovi východní Evropu. Jasnozřivěji než jiní předpovídal během druhé světové války nebezpečí, které hrozí z SSSR. Když se v roce 1944 vrátil do Evropy, byl 32 letý Habsburk přesvědčeným vizionářem spojené Evropy.

I když se jako nikdo jiný zasazoval o svou vlast Rakousko, prozatímní rakouská vláda s okupační sovětskou mocí ho opět z Rakouska vykázala. Bojoval neúnavně 12 let za samostatné Rakousko, a v okamžiku jeho vzniku vykázala Republika Rakousko syny císaře Karla ze země.

Soukromý státník, kterému Evropa může důvěřovat

Až do roku 1966 bojoval Otto Habsburk za právo na rakouský pas a vjezd do Rakouska. Byla to temná kapitola dějin Druhé republiky, plná intrik, nechutností a nespravedlnosti. „Rudá polovina" alpské republiky se bála Habsburků, kteří se již dlouho těšili na mezinárodní scéně vysokému uznání. V USA byl Otto oslavován jako vynikající řečník a státník. Státníci jako Konrád Adenauer, Charles de Gaulle a Robert Schumann vyhledávali jeho rady.

Rakouský Žid William S. Schlamm, nejdříve komunista a pak velký konzervativní publicista, napsal v roce 1977 Ottu Habsburkovi: „Kdybyste se byl stal tím, k čemu jste byl určen, zažil by Západ nejvýznamnějšího císaře od dob Karla Velikého. Ale protože v roce 1918 Západ upadl do zmatků, má ve Vás dnes Evropa jediného soukromého státníka, kterému může důvěřovat."

Otto Habsburk byl po celá desetiletí státníkem bez státu, po několik let dokonce bez státní příslušnosti. V projevech, knihách a novinových článcích horoval jako vizionář pro sjednocenou Evropu, angažoval se pro znovuzapojení Španělska a Portugalska do evropského vývoje, organi-zoval pomoc utlačovaným ve východním bloku.

Po smrti Richarda Coudenhove-Kalergi převzal vedení Mezinárodní panev-ropské unie. Nová etapa jeho života začala, když Franz Josef Strauß otevřel Habsburkovi možnost kandidovat v přímých volbách do Evropského parlamentu.

Jako 66letý politik bojoval za mandát CSU a získal 3. pozici na kandidátní listině. Willy Brandt a Helmuth Schmidt oslavovali toho bojovníka proti „studené válce" a hájil ho tehdejší mnichovský arcibiskup Joseph Ratzinger.

Porazil své protivníky tím, že je přežil

Dva roky působil Otto Habsburk v Evropském parlamentu. Platil záhy za největšího zastánce národů a skupin za železnou oponou, s nemírnou pílí bojoval ve dne v noci i za ty nejmenší občanské záležitosti. Nakonec se jako místopředseda Evropského parlamentu stal svědomím Evropy a měl přátele a obdivovatele ve všech frakcích. Jeho sebekázeň a osobní pracovitost uchvácívaly i jeho ideologické odpůrce.

A pak se splnily jeho nejodvážnější vize: Sovětský svaz, východní blok, Jugoslávie se zhroutily. Habsburk usiloval o rychlé uznání nově vznikajících států a rozšíření Evropské unie. Národy, které strádaly pod sovětským jařmem, nemohly najít ve Štrasburku moudřejšího a pilnějšího obhájce svých zájmů než neúnavného a mnohojazyčného Habsburka.

K tomu přistoupilo velké životní zadostučinění: r. 2004 prohlásil Jan Pavel II. jeho otce císaře Karla I. blahoslaveným. Ottu však nezajímaly vavříny, nýbrž práce. On, který po svém otci nezdědil ani korunu, ani říši, zdědil nicméně jeho odpovědnost před Bohem a před dějinami a s pocitem povinnosti kráčel stále radostně vpřed, až do pondělku 4. července 2011.

Stephan Baier
Die Tagespost 5. července 2011
Překlad podle Světla

V sobotu 16.července 2011 byly v Kapucínské hrobce ve Vídni uloženy ostatky Otto Habsburského, syna posledního rakouského císaře Karla, dlouholetého člena Evropského parlamentu, přesvědčeného Evropana a demokratta, stoupence sjednocené Evropy, která by odolala vnitřním i vnějším ohrožením.

Co hezkého mě potkalo v Neapoli v Itálii, když jsem byl v Lágru Bagnoli

Z lágru Bagnoli blízko Neapole vyjížděli uprchlíci do celého světa. Také já jsem tam čekal na loď, která mě měla odvézt do Brazílie. Bylo to tam jako v Babyloně. Směsice cizích jazyků, kterým jsem ani nerozuměl, mi nevadila, neboť já jsem si vybíral lahodnou italskou řeč, která byla jako balzám na mé muzikantské uši. Byla tam velká kantýna, kde prodávali nejen italské víno a pivo, ale všechno možné na světě. Moc peněz jsem neměl, tak jsem si dal občas skleničku vína, které bylo lacinější než chléb. Nejdražší vína tam bylo „Lágrimas de Cristo". Dlouho jsem váhal, než jsem se rozhodl poručit si tohle víno, ale to vznešené jméno „Lágrimas de Cristo" - Kristovy slzy - mě nenechalo spát a tak jsem utratil poslední peníze za skleničku tohoto hustého lahodného vína. A potom, jak se říká: „Bez peněz, do hospody nelez!" jsem přestal do kantýny chodit.

Bloudil jsem okolo velkého lágru v Bagnoli, až jsem přišel na díru v plotě a čekal jsem plný napětí, kam mě vyšlapaná cestička povede. Směřovala k městu Neapoli. Tam se mi líbilo. Sedl jsem si na velký kámen na břehu moře a pozoroval bárky rybářů i velké lodě, které vyjížděly někam do světa. Když mě to pozorování již omrzelo, zdvihl jsem se a šel jsem dál do středu města. Moc se mi líbilo, jak Italové nebo spíš jejich manželky sušily prádlo. Na nataženém provazu přes ulici bylo zavěšené prádlo, do kterého občas šlehl vozka bičem, když jel kolem s malým vozíkem taženým oslíkem a přitom si zpíval. V Itálii každý zpíval. Nakonec i já.

Jednou jsem se dostal do malé uličky a zastavil se před malou vinárnou s velkou tabulí, na které byly napsány všechny druhy vína, které bylo k dostání v této zapadlé vinárně. Pár lir jsem ještě měl a sluníčko pěkně hřálo, tak jsem si řekl, že se na chvíli zchladím uvnitř. Vinárna byla prázdná, tak jsem si sedl k jednomu malému stolu. Za chvilku se objevila krásná vysoká slečna, dcera majitele vinárny. Když se mě zeptala, co si přeji, po pravdě jsem jí řekl, že skleničku nejlacinějšího vína co mají, že moc peněz nemám. Slečna se zasmála, přinesla víno a přisedla si ke mně. Vyptávala se odkud jsem a kam jedu. Když jsem jí řekl, že jsem uprchlík a že čekám na loď do Brazílie, oči jí zazářily a řekla mi, že její bratr je již několik roků v Brazílii a že pracuje jako mechanik u firmy Pirelli. Sotva jsem dopil první skleničku vína, tahle italská krasavice mi přinesla druhou a ta že zdarma, jak my zde v Americe říkáme, že je „na Haus". Pozvala mě, abych přišel i druhý den i přesto, že jsem se ohrazoval, že nemám peníze. Nenechala se vůbec vyvézt z míry a zeptala se mě jestli umím odbarvovat vlasy, že zítra její otec nebude doma a že by se jí to hodilo. To víte, že jsem nemohl říci, že to neumím a řekl jsem jí, aby koupila lahvičku peroxidu a že se do toho pustíme, když chce být blondýnka.

Když jsem se druhý den dostavil, zavedla mě tato sličná slečna, studentka práv, za vinárnu, kde byly jejich obytné místnosti. Dušička byla ve mně maličká, neboť jsem myslel, že tam potkáme jejího tatíčka. Tatíček tam nebyl a tak jsem se uklidnil a jako „lazebník sevillský" jsem začal odbarvovat její

Krásná je Neapol – její přístav, moře, v dálce se tyčící Vesuv...

černé italské vlasy. Z obavy, abych jí nepokecal její pěknou blůzičku, si ji sundala a mně se začala trošičku třást ruce. Tahle mladá Napolitánka byla krásná jako slavná herečka Sophia Loren, známá v té době z filmu „Zlato z Neapole" a z jiných rolí. I přesto, že tato mladá Napolitánka byla ještě studentka, počínala si jako dáma, ale já měl obavu, že tuhle blondýnku nepozná ani její vlastní máma a tak jsem rychle vypadl. Do té vinárny jsem se již nikdy nevrátil, i přesto, že v lágru nebylo co dělat a byla tam velká nuda a navíc jsem byl zvědavý, jak to všechno dopadlo, jak to její odbarvení vzali rodičové a jestli jí náhodou ty její vlasy nevypadaly.

V Brazílii v Pirelli, kde jsem byl zaměstnán jsem po čase poznal mladého Itala, výborného mechanika, který mi připravoval vždy moji motorku na motocyklové závody. Jednou, asi po dvou letech se mě znenadání zeptal, jestli znám jeho sestru. Řekl jsem mu. „Jak bych ji mohl znát?" On na to, že u nich ve vinárně v Neapoli poznala jednoho Čecha uprchlíka, který jí odbarvil vlasy z brunety na blondýnku, ale že se již nikdy do jejich vinárny nevrátil a tak mu ani nezaplatila.Jeho jméno nezná, ale řekl jí, že pojede do Brazílie, kde má být zaměstnán jako chemik v Pirelli. „Řekněte setře, že jsem to já." „A proč bych jí to měl říkat já? Řekněte to mé sestře vy sám. Brzy k nám přijede na měsíční dovolenou."

Bylo to radostné shledání, ale blondýnka již nebyla a vlasy jí naštěstí nevypadaly. Byla to opět ta krásná Italka, které jsem říkal „Neapolitánka", teď už z ní byla doktorka práv a to mě potěšilo. Byl jsem velice rád, že jsem byl stále její kamarád.

Lubomír „Lu" Hromádka

Z nové knížky: *„Dnes naposled"*,
která právě vychází v Hlasech národa

Zájemci si mohu knížku objednat přímo u autora:
Mr.Lubomír Hromádka
1650 35th St NW
Washington, D.C. 20007-2360

SENÁT

PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

STÁLÁ KOMISE SENÁTU PRO KRAJANY ŽIJÍCÍ V ZAHRANIČÍ

Výzva k účasti pro Čechy žijící v zahraničí na konferenci Migrace a česká společnost v Senátu PČR, která se bude konat ve dnech 3 . a 4. října 2011

Vážené dámy,
vážení pánové,

obracím se na Vás, na Čechy žijící v zahraničí, jak na ty, kteří žijí mimo Českou republiku již od svého narození, tak na ty, kteří odešli z Československa před společným nepřítelem, nesvobodou a totalitním režimem určovaným Komunistickou stranou Československa, v různých fázích před rokem 1989 a také na ty, kteří odcházejí z České republiky po roce 1989 až doposud. Proces emigrace je věčný, ať se nám to líbí či nikoliv.

Z rozhovorů s Vámi vzešla myšlenka na uspořádání konference Migrace a česká společnost, která bude rozdělena do dvou dnů. První den bude věnován informacím z ministerstev a jiných institucí, jejich práci a spolupráci v oblasti migrace. Druhý den chceme věnovat vám, Čechům žijícím v zahraničí, novým vizím, nápadům a využití zkušeností v krajanském životě.

Základní témata pro druhý konferenční den jsou následující:

1. Jak si Češi žijící v zahraničí představují činnost krajanských spolků do budoucnosti?
2. Jaká mají nová témata, cíle a jak chtějí podchytit krajanské spolky nově přicházející Čechy do zahraničí ?
3. Jak se mohou využít zkušenosti Čechů žijících v zahraničí v integraci cizinců v České republice?
4. Jak se mohou zprostředkovat informace pro nově příchozí do zemí ?

Nechtěli bychom, aby na konferenci zaznívaly příspěvky, které jsou shodné se zprávami o činnosti spolků za minulá období a za výčet společenských akcí, které se uskutečnily.

Limit je stanoven 10 minut na příspěvek a osobu a rádi bychom, aby byl k dispozici v elektronické podobě, jelikož z konference bude vydán sborník, ve kterém budou příspěvky otisknuty.
Možnost přihlásit se na konferenci je do 31. 7. 2011 na sekretariát Stálé komise Senátu PČR pro krajany žijící v zahraničí u paní tajemnice Bronislavy Hégrové. Kontakt je: hegrovab@senat.cz, telefon 257 072 762, fax 257 534 481, adresa Stálá komise Senátu PČR pro krajany žijící v zahraničí, Valdštejnské nám. 17/4, 118 01 Praha 1.

Těším se na Vás!

S přátelským pozdravem

Tomáš Grulich v.r.
předseda Stálé komise Senátu PČR
pro krajany žijící v zahraničí

Informace redakce:

Pozvání na výše uvedenou konferenci došlo do redakce Hlasů národa v polovině července. Na dotaz, že uzávěrka přihlášek je již 30.července a časopis vychází první týden v srpnu nám sekretářka Bronislava Hégrová sdělila, že bude uzavírat přihlášky v polovině srpna, protože většinou se začnou lidé hlásit po termínu uzávěrek. Každému odpoví a pokud bude místo, zájemce rádi uvítají. Na tuto konferenci komise senátu neposkytuje žádné ubytování a ani náhrady na cestovné. Konference se uskuteční v prostorách Jednacího sálu Senátu, Valdštejnské náměstí 17/4, Praha 1. Bližší informace o konferenci jsou na www.krajane.net

Lasting Impressions

Recently I was coming home from a short trip downtown. As I walked along, I saw a driver honk and then ask a girl on the street for directions. It wasn't surprising that the young male driver would ask the young lady for directions. She was young and pretty, and he couldn't help but notice her.

This incident got me speculating about people's impressions of the Church. Do they find the Church sufficiently attractive to look to for direction in life? Or do they find it unattractive - irrelevant, ridiculous, or intolerant - and dismiss it out of hand?

Earlier, I had passed a college campus. A young man had a large crucifix in one hand and a Bible in the other. He was carrying them in front of him as though he were a one-man procession. Passersby pretended not to notice, their embarrassment more for him than for themselves in the presence of such an overdone display. But they got his message: religion, Christianity in particular, is ridiculous.

On the subway I saw a poster advertising a TV program. The poster showed a young man, presumably Muslim, and a young lady with a scarf over her head, obviously Muslim. Off to the side, looking at them with suspicion and dislike, was a priest. People who saw the poster got the impression that the Church is intolerant.

So, in the space of one afternoon's journey home from Mass at a downtown church, two experiences got me thinking about the impressions of the Church. How does the Church attract - or repel - people who aren't familiar with it? Would they find it attractive enough to stop to ask for directions, or would they pretend not to notice it?

We can't do much about how others portray the Church, but we can control how we portray the Church. Each of us offers an image of the Church and of Christ to others every day. Individual Catholics can't place the burden of the Church's image solely on the shoulders of the hierarchy - it's our burden too. When I represent the Church in someone's eyes, how can I show it to be warm, welcoming - maybe even wise? How can I make it an attractive source of direction?

People will find the Church welcoming if we move down the pew to let them in, then turn to them and smile. They may find the Church warm when, in our conversation with neighbors who are having difficulties, we mention we will pray for them. We can portray the Church as wise by knowing our own faith while listening respectfully to the ideas of others.

We are the face of the Church. If others don't see something approachable in us, they may never consider stopping to ask the Church for direction.

By Fr. Gary Laurenstein, CSsR, Liguorian, July - August 2011

Under one roof

How many rooms make a home?

You know the answer. Rooms have little or nothing to do with a home. It is human hearts united by flesh and blood under a common roof human wills blended in sympathy and mutual interest that make a home.

God himself planted in man the instinct to live in a family. He knew that the human race could not realize complete development intellectually spiritually, and morally, if each man lived independently of all others. So God told the children of men: "Honor thy father and thy mother."

But more emphatic than words were the God-Man's thirty years of hidden life at Nazareth. Better than anything else they prove that home life is the real life. For in the family circle, man's social instinct is first exercised; in the family circle is the foundation of all future social relations. Other natural societies have for their purpose the family's protection and support. In them as in the family, the rule of life is simply that law of charity which the Holy Ghost is accustomed to write in the hearts of men...

Thomas E. Treese, S.
Preparation by Joseph Pavelči

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisl 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Ří Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osob odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopi se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjeve která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Art Nouveau in Prague (7)

The decorative aspects of Art Nouveau applied to architecture around the turn of the twentieth century were expressed not only in public buildings but also in opulent privately owned villas and funerary art. Most of the luxurious residences were built on the outskirts of Prague which were later incorporated into the metropolitan districts of the city. These secessionist villas are widely scattered and too numerous to visit in a single excursion. We will therefore focus our attention on those which are among the most alluring.

In the former suburb of Bubeneč at number 196/7 Slavíčkova Street stands a charming villa designed by the architect Karel Vítězslav Mašek. It has a notable relief of Madonna and Child by the sculptor Ludvík Wurzel. The façade is decorated by the sculptor Antonín Waigant with painted plaster floral ornaments. The neighboring house, at number 173/9 was built around 1899 by the builder Gustav Papež in truly Art Nouveau style. The decoration on the façade, however, is restricted to abstract floral motifs.

Another charming Art Nouveau family villa is situated at Na Václavce Street (number 1078/30). The structure was designed by Alois Korda in 1903. It features an unusual rectangular tower with a sundial and a circular lancet window opening and wooden balconies. The façade facing the street is decorated by paintings made directly on the surface of the plaster. The stylized floral pattern and traditional stucco decoration is concentrated on the lateral face of the building. The villa was named Helenka and stands in the Smíchov district of Prague, not far from the vilła Bertramka.

Another remarkable Art Nouveau building privately owned in a relatively secluded Prague district of Lhotka is the hotel Vila Voyta (formerly the Daliborka pub). It stands on the corner of K Novému dvoru Street. It is a white and green building with a front turret and a wide covered entrance. The whole corner façade is a very interesting architecttonic element, considering the plasticity created by the two equally high frontal gables on the side wings of the building. A ledge along the whole building, the narrow pyramid roof of the turret and the double attic windows on both sides of the building, are characteristic features. He former roadside inn, built for Josef Vojtěch in Art Nouveau style in 1912, was purchased as recently as 1990 in a dilapidated state and during 1991 underwent comprehensive reconstructtion so that the Art Nouveau style and architectural expression of the interiors and exteriors could be renewed and the hotel would meet the standards of demanding customers at the same time. Visitors to the hotel, garden and restaurant are enchanted by the functional nature of this sumptuous hotel. The door panels feature figural and floral ornaments etched in glass. The artistic standards of the restaurant and hotel premises (as well as costly accommodations) create a stylish period atmosphere seldom found at other refurbished establishments.

No description of Art Nouveau in Prague would be complete without mentioning funerary art. The work of architects, sculptors, stonemasons and metal founders can be seen especially in the Olšany Cemeteries (Olšanské hřbitovy), the largest burial grounds in Prague. The old settlement of Olšany was a place where at the beginning of the 14th century there stood a farm with a lake and vineyard. In 1679 the owner of the place sold an extensive garden to the Old Town municipality for the purpose of burying victims of the plague. Soon afterwards the churches of St. Roch, St. Sebastian and St. Rosalie were built in the new cemetery. The construction was approved by the Archbishop of Prague Jan Bedřich, Count of Waldstein. In about 1680 the first Olšany Cemetery began to expand around the church and between 1771 and 1714 was periodically

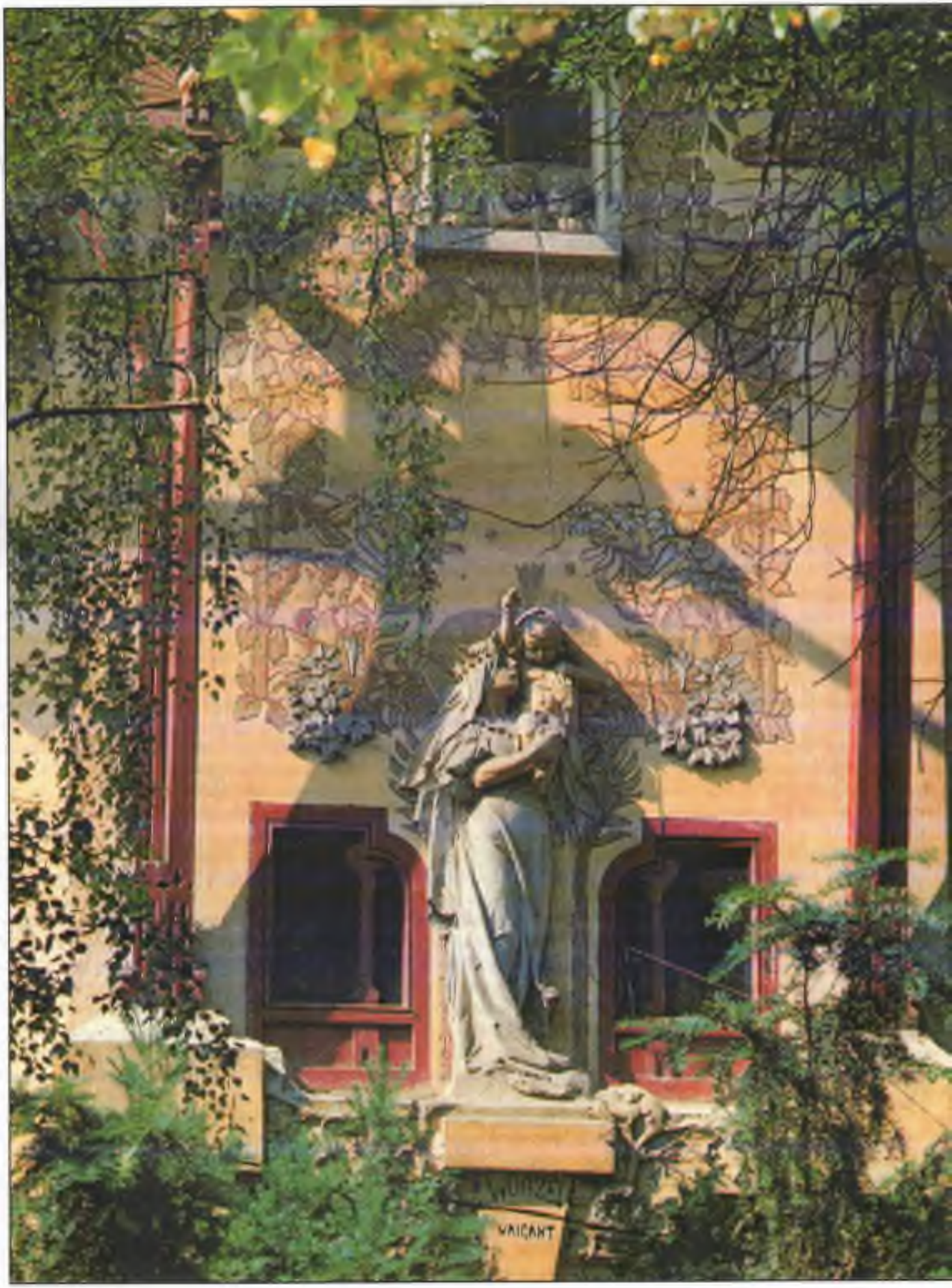
Tombstone at Marold's grave in Olšany Cemetery

filled with victims of the plague. In 1787 Emperor Josef II decided to ban burials in cemeteries around the parish churches in inner Prague. The Prague municipality decided that Olšany should become the central cemetery for the portion of Prague lying on the right bank of the Vltava. Since then, the area of the Olšany cemeteries has increased several times to cover currently about 50 hectares, and contains about 110,000 graves. One of the best examples of beautiful Art Nouveau tombstones is that created at the grave of the prominent Czech painter of the 19th century, Luděk Marold, the creator of the famous three-dimensional panorama of the Battle of Lipany situated at the Exhibition Grounds (Výstaviště). Marold's memory is honored at his grave by the sculptor Vilém Amart. The relief pictures the painter's portrait with a palette and his grieving wife, Zdeňka, also buried here in 1903.

Viewing funerary art is not necessarily a morbid, but rather an esthetic experience!

Tony Jandáček

Photo on back page:
The relief of Madonna and Child at the façade in villa 196/7 Slavíčkova Street

VAICANT